

ΓΚΑΟΥΡ ΤΑΡΖΑΝ

**Η ΜΑΤΩΜΕΝΗ
ΒΡΟΧΗ**

ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ

Η ΜΑΤΩΜΕΝΗ ΒΡΟΧΗ

Ο ΓΚΛΟΥΡ
ΤΡΑΥΜΑΤΙΑΣ

Χαράματα!

Ο Γκασούρ, ή
Ταταμπού, ο Πιο-

ζολίκο κατεβαίνουν τα τρομα-
χτικά βράχια του θεόρατου βου-
νού τους.

Φτάνουν κάτω. Άμέσως χω-
ρίζουν.

Ο θυρυλικός Έλληνας γίγαν-
τας κι' ή πανώρια μελαψή Έλ-
ληνίδα, τραβάνε για τα μεγάλα
δέντρα. Να μαζέψουν γλυκό-
χυμους καρπούς.

Πρωτότυπο κείμενο
ΝΙΚΟΥ Β. ΡΟΥΤΣΟΥ

Ο μικροσκο-
πικός μαύρος
νάνος, με τη
σκουριάς μέν η
κι' οδοντωτή

χατζάρα φεύγει για κυνήγι. Πάει
νά σπαράξει άγριους κόνικλους.
'Η χορτοφαγία κι' οί βιταμίνες
τόν έχουν ξελιγώσει.

Καθώς προχωρεί σιγανотρα-
γουδάει με κέφι:

— «Γειά σας λεβέντες κόνι-
[κλοι
μέ τις τραγές αυτάρες σας!
'Ετοιμασθείτε κι' έφτασα
νά πάρω τις ψυχάρες σας!

'Απ' τὴν τρελλὴ χατζάρα
 [μου
 θὰ βρεῖτε τὸ μελλά σας !
 Κι' ἡ φουσκωτὴ κοιλάρα
 [μου
 θὰ γίνει πιά φωλιά σας !
 Δὲν θὰ δώσει τὸ φευγιδί,
 οὔτε κανένας φράχτης...
 Εἶμαι γενναῖος τρομερός,
 καὶ πτυχιούχος... Σφάχτης!]

Σὲ λίγο φτάνει κοντὰ σὲ δρο-
 σερὴ πηγὴ. Ἐκεῖ στήνει τὸ θα-
 νατερὸ καραούλι του.

Ὅμως ἀλίμονο ! Αὐτὴ τὴ φο-
 ρά, φοβερὴ λαχτάρα τὸν περι-
 μένει.

Καὶ νά : Τὴν ἴδια στιγμὴ, ἀ-
 παίσια οὐρλιαχτὰ σχίζουν τὸν
 ἀέρα !

Ταυτόχρονα μεγάλη ἀγέλη ἀπὸ
 πεινασμένους ὕαινες χύνεται πά-
 νω του.

Ὁ ἄμοιρος Ποκοπῖκο ξεφω-
 νίζει σπαραχτικά :

— Ἀμάν, ἀδερφέ μου, χάθη-
 κα ! Ρουφιχτὸς θὰ γίνω σή-
 μερα !

Ἀφάνταστα οβέλτος, καθὼς
 εἶναι, προφταίνει. Σκαρφαλώ-
 νει σὰν πύθηκος στὸ πιὸ κον-
 τινὸ δέντρο !

Τὰ πεινασμένα θεριά μαζεύ-
 ονται ἀπὸ κάτω. Σηκώνουν τὰ
 κεφάλια. Κυττᾶνε τὸ νάνο σὰν
 ξερολούκουμο. Μ' ἀνοιχτὲς μασ-
 σέλες. Τὰ σάλια τους τρέχουν
 βροχὴ.

Ὁ Ποκοπῖκο κοροϊδεύει :

— Τί νὰ γίνει, βρε παιδιά !...
 Οἰκονομηθῆτε, ὅπως—ὅπως !

Ὁ Γκαοῦρ κι' ἡ Ταταμποῦ
 ἀκοῦνε τὰ οὐρλιαχτὰ τῶν θε-

ριῶν. Τὰ σπαραχτικά ξεφωνητὰ
 τοῦ νάνου. Τρέχουν κατὰ κεῖ...

Πρὶν φτάσουν κοντὰ, ἀντι-
 χρύζουν τὰ πεινασμένα θεριά.
 Ὁ μελαπὸς γίγαντας γυρίζει ἀ-
 νήσυχος στὴ συντροφισσά του :

— Ὑαινες, Ταταμποῦ ! Κα-
 κὸ σημάδι ! Ἀπαίσια ὄρνια θὰ
 φανοῦν σὲ λίγο. Θὰ σκοτεινιά-
 σουν μὲ τὶς φτεροῦγες τους τὸν
 οὐρανὸ τῆς Ζούγκλας !...

Σὲ λίγες στιγμὲς βρίσκονται
 κοντὰ στὸ δέντρο ποῦχει σκαρ-
 φάλώσει ὁ Ποκοπῖκο. Τὰ φοβε-
 ρὰ θεριά χύνονται τώρα πάνω
 σ' αὐτούς.

Οἱ δύο ἀτρόμητοι σύντροφοι
 παλεύουν. Χτυπιῶνται σὰν λιον-
 τάρια. Οἱ ὕαινες σχίζουν τὶς
 σάρκες τους μὲ νύχια καὶ μὲ
 δόντια. Τὸ ρόπαλο τοῦ Γκαοῦρ
 κάνει πάλι θάματα.

Ψηλὰ στὰ κλαδιὰ τοῦ δέν-
 τρου, ὁ Ποκοπῖκο διασκεδάζει,
 Σπάει «πλάξ» !

— Γεῖά σου Γκαουράκο λε-
 βέντη ! Ἄμα δεῖς τὰ σκοῦρα,
 μὴ φοβοῦ ! Σφῦρα μου... ν' ἀ-
 νέβω παραπάνω !

Τὴν ἴδια στιγμὴ, τέσσερες ὕ-
 αινες μαζί, χτυπᾶνε μὲ τὰ μπρο-
 στινὰ τους ποδάρια τὰ στήθια
 τοῦ μελαποῦ Ἑλληνα.

Τὸ χτύπημα εἶναι ξαφνικὸ.
 Ὁ Γκαοῦρ δὲν προφταίνει νὰ
 συγκρατηθεῖ. Γέρνει κατὰ πίσω..

Ἡ πανώρια Ταταμποῦ κάνει
 κερανοβόλο πύδημα. Βρίσκεται
 στὴ ράχη του. Ζητάει νὰ τὸν
 στηρίξει.

Ἀλίμονο ! δὲν μπορεῖ νὰ κά-
 νει τίποτα ! Τὸ σῶμα τοῦ θρυ-
 λικοῦ γίγαντα εἶναι βαρὺ. Στὴν
 πτώση του παρασέρνει μαζί κι'

Ὁ Τερατάνθρωπος Μποχάρ ἀρπάζει μὲ τόνα χέρι τις θαινες.
Τίς χτυπάει κάτω. Τίς σκοτώνει.

ἐκείνη. Πέφτει πάνω της.

Καὶ τότε κάτι τραγικὸ γίνεται : Τὸ μαχαίρι ποὺ κρατᾷ ἡ Ταταμπού, καρφώνεται στὸ δεξιὸ ποδάρι τοῦ Γκαοῦρ. Πίσω ἀπ' τὸ γόνατο ἀκριβῶς. Βρῦση τὸ αἷμα τρέχει. Ὁ γίγαντας πονάει ἀφάνταστα. Δὲν μπορεῖ πιά νὰ σηκωθεῖ...

Ψηλά ἀπ' τὸ δέντρο ὁ νάνος στριγγλίζει :

— Τώρα... κλάφτα Χαράλαμπε !

Ἡ Ταταμπού μ' αὐόλληπτη γρηγοράδα τραβάει τὸ μαχαίρι ἀπ' τὸ πόδι τοῦ Γκαοῦρ. Πετιέται ὀρθή. Σὰν μανιασμένη τίγρη χύνεται πάνω στὶς θαινες !

Προστατεύει τὸ χτυπημένο σύντροφό της.

Σὲ κάθε χτύπημα τοῦ μαχαίριου, πονεμένο οὐρλιαχτὸ ἀκούγεται. Κι' ἀμέσως βαρὺς γδοῦπος κορμιοῦ ποὺ σωριάζεται κάτω.

Γιὰ λίγη ὥρα καταφέρνει νὰ σώσει τὴ ζωὴ τοῦ ἀγαπημένου της Γκαοῦρ. Ὅμως τώρα κουράζεται. Χάνει τὶς δυνάμεις της. Νοιώθει φοβερὴ ἐξάντληση. Γρήγορα θὰ σωριαστεῖ κάτω. Λεύτερα τότε τὰ πεινασμένα θηρία, θὰ σπαράξουν καὶ τοὺς δύο...

Ὁ Ποκοπίξο βλέπει τὸν τρομερὸ κίνδυνο. Ἀπὸ στιγμή σὲ

στιγμή οἱ φίλοι του θὰ γίνουνε μακαρίτες. Σβέλτος σκαρφαλώνει στήν κορφή τοῦ δέντρου. Ἀπ' ἐκεῖ στριγγλίζει ἀφάνταστα δυνατά :

— Βοήθεια, βρέεε ! Ὁ Γκασουράκος κι' ἡ Ταταμπού θά... χηρέψουνε ταυτοχρόνως !

Ξαφνικά τρομαχτικό οὐρλιάχτο σχίζει τὸν ἀέρα !

Τὰ θεριά εἶναι ἑτοίμα νὰ σπαράξουν τὴν Ταταμπού. Ὅμως τὴν ἀφήνουν. Ὅλα μαζί χύνονται τώρα σ' ἓναν τεράστιο ἀνθρωπο πὺν φτάνει κοντά.

Ὁ διαβολεμένος νάνος τὸν βλέπει ψηλά ἀπ' τὸ δέντρο. Τὸν ἀναγνωρίζει. Φωνάζει ἐνθουσιασμένος :

— Γεῖά σου μπάμπα Κέφαλε, λεζέντη ! Τώρα ποῦρθεσ και λόγος σου, σωθήκαμε !

Εἶναι ὁ ἀπαίσιος τερατάνθρωπος Μποχάρ.

Οἱ σκηνὲς πὺν ἐπακολουθοῦν εἶναι ἀφάνταστα τρομαχτικές !

Ὁ Μποχάρ δὲν βλέπει τὸν Γκαούρ. Ὁ μελαψὸς γίγαντας ἔχει συρθεῖ μονάχος. Κρύφτηκε σὲ μεγάλο πυκνὸ βᾶτο !

Ἔτσι, ὁ ὑπεργίγαντας μὲ τὴν χεὶρ χουφτιάζει τὴν πανώρια Ταταμπού. Μὲ τ' ἄλλο ἀρπάζει μιά—μιά τις μανιασμένες ἡσυχίες ! Τις σηκώνει ψηλά. Τις χτυπάει μὲ λύσσα κάτω. Τις ἀφήνει στὸν τόπο !... Οἱ ἄμοιρες ! Οὐτ' ἀνάσα δὲν προφταίνουν νὰ πάρουν !

Ὁ Ποκεπίκο ἐνθουσιάζεται :

— Πολὺ σὲ γουστάρω, ἀδερφέ μου ! Ἀρχισες νὰ παίρνεις τὰ... κόλλα μου ! Ἔτσι κι' ἐγὼ βροντολογᾶω κάτω τοὺς... ἐλέφαντες !

Ὁ Τερατάνθρωπος σπέρνει τὸν ὄλεθρο. Τὸν πανικὸ στὰ θεριά.

Τὰ πὺν πὺν πολλὰ ἀπὸ δαῦτα βρίσκονται ἀκίνητα κάτω. Τ' ἄλλα παίρνουν δρόμο τρομαγμένα. Φεύγουν νὰ σωθοῦν !

ΣΑΤΑΝΙΚΟ ΞΕΓΕΛΑΣΜΑ

Ὁ ἀπαίσιος Μποχάρ φέρνει τώρα τὴν Ταταμπού στὸ στόμα του. Ἐτοιμάζεται νὰ τὴν καταβροχθίσει.

Ἡ στιγμή εἶναι ἀφάνταστα τραγική.

Ὅμως ὁ διαβολεμένος νάνος δὲν τὰ χάνει. Ψηλά ἀπ' τὸ δέντρο τοῦ φωνάζει :

— Ἔ, μπάρμπα Κέφαλε ! Μεγάλο κοροῖδο εἶσαι ! Ἄν ἦσουν ἔξυπνος δὲν θὰ τὴν ἔτρωγες ! Θὰ τὴν κρατοῦσες ζωντανή. Γιὰ νάρθει ὁ Γκαούρ νὰ τὴν λευτερώσει. Ἔτσι θά... κολάτισξες καὶ τοὺς δυὸ !

Ὁ Μποχάρ βρίσκει σωστὰ τὰ λόγια τοῦ νάνου. Δὲν τρώει τὴν πανώρια Κόρη. Μουγγρίζει στὸν Ποκοπίκο :

— Πέσ' στὸν Γκαούρ πὺς θὰ τὴν ἔχω στὸ κούφιο βουνό μου ! Νάρθει νὰ τὴν πάρει.

Ἀμέσως ἀλλάζει γνώμη. Διατάζει τὸ νάνο :

— Ἔ, μαῦρο ποντίκι. Κατέβα κι' ἐστὶν κάτω. Ἔλα μαζί μου !... Ἐκεῖνος κοροῖδεύει.

— Κρίμας τὸ μπῶϊ σου, Ἀμπλαούμπα ! Μὰ τόσο ξελιγωμένος εἶσαι λοιπόν ; Τὶ θὰ φᾶς ἀπὸ μένα, βρὲ κακομοίρη ; Ἐγὼ εἶμαι ἓνα... μεζεδάκι τοῦ οὐζοῦ ! Ὁ Τερατάνθρωπος ἀγριεύει. οὐρλιάζει :

— Γκρεμοτουκίσου κάτω. Θ

Ἡ πανώρια Ἑλληνίδα Ταταμποῦ δένει μὲ χορτόσχοινο
τὸν ἀναίσθητο Τερατάνθρωπο.

ἀνέβω ἐγώ !

Ὁ νάνος ρίχνει λάδι στὴ φω-
τιά :

— Ἀνέβα ντέ, ἂν σοῦ βαστάει!
Ἀνέβα νὰ σοῦ σπάσω τὰ μοῦ-
τρα !...

Ὁ Μποχάρ ἔχει μανιάσει.
Σκαρφαλώνει στὸ δέντρο. Ὅμως
εἶναι ἀφάνταστα βαρὺς. Τὰ κλα-
διὰ λυγίζουν κάτω ἀπ' τὰ πο-
ποδάρια του. Ὁ νάνος, ἀνάλα-
φρος καθὼς εἶναι, πηδάει ἀπὸ
κλαδι σὲ κλαδι. Ἀπὸ δέντρο σὲ
δέντρο. Τοῦ ξεφεύγει γρήγορα.
Χάνεται μακριὰ κατὰ τὴ δύση.
Τραβάει γιὰ τὴ σπηλιὰ τοῦ Ἀρ-
χοντα τῆς Ζούγκλας.

Ὁ Τερατάνθρωπος δὲν μπο-
ρεῖ βέβαια νὰ τὸν ἀκολουθήσει.

Κάνει τώρα νὰ κατέβει ἀπ' τὸ
δέντρο.

Καὶ νά : Ξαφνικά τὸ κλαδι
ποὺ πατάει, σπάζει. Ὁ Μποχάρ,
μαζὶ μὲ τὴν πανώρια μελαψή
Κόρη, σωριάζονται κάτω.

Ἐκεῖνος χτυπάει σὲ μιὰ πέ-
τρα τὸ τρώστιο κεφάλι του.
Μένει ξερός !...

Ἡ Ταταμποῦ πέφτει πάνω στ'
ἀπέραντο κορμὶ του. Δὲν πα-
θαίνει τίποτα !

Ἀμέσως σηκώνεται. Κόβει ἀπ'
τὰ γύρω δέντρα γερά χορτόσχοι-
να. Τὸν δένει χεροπόδαρα,

Τρέχει τώρα γρήγορα κοντὰ
στὸν ἀγαπημένο σύντροφό της.
Καθαρίζει τὴν πληγὴ του. Βά-
ζει πάνω θαυματουργὰ βότανα.
Τὸν βοηθαίει νὰ σηκωθεί. Ἀδύ-

νατον. 'Ο Γκαουρ πονάει αφάνταστα. Μὲ κανένα τρόπο δὲν μπορεί νὰ σταθεῖ ὀρθός.

'Η ἄμοιρη Κόρη βρίσκεται σ' ἀπόγνωση. Δὲν ξέρει τί νὰ κάνει!

Τέλος τὸ σκοτεινὸ μιᾶς τῆς φωτίζεται. Ψιθυρίζει στόν πονεμένο γίγαντα:

— Μείνε ἐσὺ ἐδῶ, ἀγαπημένε μου! Θὰ τρέξω νὰ βρῶ τὸν Μᾶξ 'Αρλαν. Θὰ τὸν παρακαλέσω νὰ ρθεῖ νὰ σὲ βοηθήσει!...

Κρύβει ἄμέσως πὺδ καλὰ τὸ μελαψὸ παλικάρι. Τὸν σκεπάζει καὶ μὲ κλαδιά.

'Αμέσως ξεκινάει. Τρέχει γιὰ τὴν καλύβα τοῦ 'Αμερικανοῦ τυχοδιώκτη.

Καὶ νά: Σὲ λίγο φτάνει ἔκει. 'Η πόρτα τῆς εὐρύχωρης ξυλῆνας καλύβας εἶναι ἀνοιχτή. 'Η Ταταμποῦ μπαίνει ἀλαφιασμένη.

'Ο Μᾶξ 'Αρλαν κρατάει μιὰ μπουνάλα στὰ χέρια. Πίνει κονιάκ. Ἐχει μεθύσει. Βρίσκεται σὲ κακὰ χάλια!

'Η ἑλληνίδα Κόρη τὸν ἰκετεύει:

— Παράτησε τὸ πιὸτὸ Μᾶξ!... "Ἐλα μαζί μου! 'Ο Γκαουρ εἶνε βαριά χτυπημένος. Δὲν μπορεί νὰ σταθεῖ ὀρθός. Τὸν ἔχω κρύψει σὲ κάπιο θάμνο. 'Ο τερατάνθρωπος Μποχάρ εἶναι ἀναισθητός!... Τοῦχω δέσει χέρια καὶ ποδιάρια!... "Ἄν συνέλθει θὰ σπάσει τὰ χορτοσχοίνα. 'Ο Γκαουρ τότε εἶναι χαμένος!...

Στὴ μέση τῆς καλύβας βρίσκεται ἓνα τραπέζι. 'Ο 'Αμερικανὸς τυχοδιώκτης παρατάει σ' αὐτὸ τὴν μπουνάλα. Κυντάζει

ἀλόκοτα τὴν πανώρια ἑλληνίδα Κόρη. Χαμογελάει μεθυσμένα. Μουρμουρίζει:

— Καλὰ... "Αὐτοὺς αὐτούς!... Πᾶμε αὐριο!

Κάτσε τώρα νὰ πιούμε κονιάκ. Νὰ τὰ κουβεντιάσουμε!... Καὶρὸ ἔχω νὰ σὲ 'δῶ!... 'Ομόσφιγες πολὺ, μὰ τὴν πίστη μου!

'Η Ταταμποῦ τὸν κυττάζει ἄγρια. Φωνάζει:

— Μᾶξ, εἶσαι μεθυσμένος! Δὲν ξέρεις τί λές!... Βρέξε μὲ νερὸ τὸ κεφάλι σου. Κύνταξε νὰ ρθεῖς στὰ σύγκαλά σου!... Λίγο νὰ χασομερήσουμε, ὁ Γκαουρ μπορεί νὰ χάσει τὴ ζωὴ του!... Καταλαβαίνεις λοιπόν;

'Ο Μᾶξ 'Αρλαν καγχάζει μεθυσμένα:

— Χά, χά!.. Χά, χά!... Ποιὸ μ' ὀρέσει νὰ θυμῶνεις!... Γίνεσαι πὺδ συμπληθητική!.. Κάθησε νὰ πιούμε κονιάκ!... Θὰ σοῦ πῶ κι' ἓνα μεγάλο μυστικό: Σ' ἀγαπῶ Ταταμποῦ!... Τόσον καιρὸ ἡ καρδιά μου σπαράζει κρυφὰ γιὰ σένα!.. "Ἀμα δὲν ἔχω πει ντρεπομαι νὰ σοῦ μιλήσω!... Κάτσε λοιπόν νὰ πιούμε! Μπορεῖ νὰ μ' ἀγαπήσεις κι' ἐσσύ!... Ποῦ ξέρεις;

'Η πανώρια συντροφίσα τοῦ Γκαουρ τὸν κυττάζει μ' ἀηδία:

— Εἶσαι ἓνας ἄνθρωπος! "Ἐνας πρόστοχος! "Ἐνα κτήνος! Πολλὲς φορὲς βρέθηκες σὲ κίνδυνο. 'Ο ὑπέροχος "Ελληνας δὲν λογάρισε τὴ ζωὴ του γιὰ νὰ σὲ σώσει. Τώρα ὁ Γκαουρ κινδυνεύει. Κι' ἐσὺ πίνεις κονιάκ! Κάνεις ἀνήθικες προτάσεις στὴ συντροφίσα σου!.. Μὰ ἔννοια σου: Θὰ τὸ πληρώσεις ἀκριβὰ!..

Ἡ Ταταμπού σκώχνει τὴν μπουκάλια. Δίνει στὸν Ἀμερικανὸ
τυχοδιώκτη τρομερὸ χτύπημα στὸ κεφάλι.

Γυρίζει ἀμέσως. Κάνει νὰ φύ-
γει...

Ὁ Μάξ Ἀρλαν προφταίνει.
Μ' ἓνα πῆδημα βρίσκεται, πὺ
μπροστὰ ἀπὸ κείνη, στὴν πόρ-
τα τῆς καλύβας. Τὴν κλειδώνει
ἀπὸ μέσα. Χώνει τὸ κλειδί στὴν
τσέπη του. Μουγκρίζει ἀπαίσια:

— Ὅχι! Δὲν θὰ ξαναφύγεις
ἀπὸ δῶ μέσα. Γιατί μονάχα ἐγὼ
ἄξιζω στὴ Ζούγκλα. Ὁ Γκαούρ
εἶναι ἓνας ἀγριάνθρωπος! Δὲν
σοὺ ταιριάζει. Ἄν μᾶς ἐνοχλή-
σει, θὰ τὸν σκοτώσω σὰν σκυλί!

Ἡ Ταταμπού οὐλοῦνται σὰν
λαβωμένη τίγρη. Τὸν σπρώχνει
βάνουσα:

— Τραβήξου κτῆνος! Ἀνοιξέ
μον νὰ φύγῳ! Κι' ἓνα μονάχα
νὰ ξέρεις: Ἐγὼ εἶμαι Ἑλληνί-

δα. Ζωντανή ποτὲ δὲν θὰ πέσω
στὰ χέρια σου!

Ὁ μεθυσμένος τυχοδιώκτης
ζυγώνει κοντὰ της. Ἀπλώνει τὰ
χέρια του. Κάνει νὰ τὴν ἀρπά-
ξει.

Ἡ μελαψὴ Κόρη τοῦ ξεφεύ-
γει. Τρέχει γύρω-γύρω ἀπ' τὸ
τραπέζι. Ὁ Μάξ Ἀρλαν τὴν
κυνηγάζει:

— Στάσου!... Πᾶρτο ἀπόφα-
ση: Δὲν θὰ γλυτώσεις ἀπὸ
μένα!

Ἡ Ταταμπού βρίσκεται σ' ἀ-
φάνταστα δύσκολη θέση. Πρέ-
πει νὰ προσπατέψει τὸν ἑαυτὸ
της. Τραβάει τὸ μαχαίρι:

— Μὴ μ' ἀγγίξεις, σκύλε!.. Θὰ
σὲ σκοτώσω!

Τρέχει πάλι γύρω ἀπ' τὸ τρα

πέξι... 'Ο Μάξ "Αρλαν μεθυ-
σμένος καθώς είναι, δὲν λογαρι-
άζει τὸν κίνδυνον. Ζητάει νὰ τὴν
ἀρπάξει στὴν ἀγκαλιά του.

Καὶ νά: Τὸ «θῦμα» του εἶναι
ἀτυχολ!

Σὲ μιὰ στιγμή ἡ Ταταμποῦ
σκοινοτάφει σ' ἓνα ἀπ' τὰ ποδά-
ρια τοῦ τραπεζιοῦ. Σωριάζεται
κάτω. Τὸ μαχαίρι ξεφεύγει ἀπ'
τὴν παλάμη της. Τινάζεται πε-
ρα. Κάτω ἀπ' τὸ κρεβάτι τ'
'Αμερικανοῦ.

Ὅμως ἡ ἀμοιρὴ ἀμέσως πε-
τιέται ὀρθή!

'Ο πανώριος τυχοδιώκτης καγ-
χίζει πάλι μεθυσμένα:

— Χιχλά!... Χά, χά!... Τώρα
εἶσαι ἀοπλῆ. Θὰ γίνεις συντρο-
φισσά μου!

Τυφλωμένος ἀπ' τὸ πάθος
του, χύνεται γι' ἄλλη μιὰ φορὰ
ἀκόμα νὰ τὴν ἀγκαλιάσει.

Ἡ ὑπέροχη Ταταμποῦ δὲν τὰ
χάνει. Μ' ἀφάνταστα γρήγορη
κίνηση ἀρπάζει ἀπ' τὸ τραπέζι
τὸ μπουκάλι τοῦ κονιάκ. Τὸ ση-
κώνει...

Καὶ νά: Μ' ὀρμὴ καὶ λύσσα
τὸ κατεβάζει στὸ κεφάλι τοῦ
Μάξ "Αρλαν.

'Ο 'Αμερικανὸς βγάζει πονε-
μένο βογγητό. Τὸ χτύπημα εἶνε
τρομερό. Σωριάζεται κάτω ἀναί-
σθητος!...

Ἡ μελαψὴ Κόρη τρέχει. Χώ-
νεται κάτω ἀπ' τὸ κρεβάτι. Ξα-
ναπαίρνει τὸ μαχαίρι της. Γυρί-
ζει. Σκύβει γρήγορα πάνω στ'
ἀκίνητο κορμὶ τοῦ Μάξ. Ψάχνει
τὴν τσέπη του. Βρίσκει τὸ κλει-
δί τῆς πόρτας. Τὴν ἀνοίγει.
Βγαίνει ἔξω. Τρέχει σὰν τρελ-
λή!...

Ὅμως γρήγορα συνέχεται.

Εἶναι 'Ελληνίδα! Ἡ καρδιά της
δὲν βαστάει ν' ἀφήσει, χωρὶς
βοήθεια, ἓναν ἀναίσθητο ἄν-
θρωπο... Τί κι' ἂν ἡ ἴδια τὸν
χτύπησε! Τί κι' ἂν φέρθηκε
σὰν κακοῦργος! Τί κι' ἂν εἶναι
ἐχθρὸς της!

Σταματάει. Μένει γιὰ λίγες
στιγμὲς ἀκίνητη. Βαθιά συλλο-
γισμένη. Τέλος γυρίζει πίσω.
Ξαναπαίνει στὴν καλύβη. Ψά-
χνει βιαστική. Βρίσκει κάποιον
ξύλινο δοχεῖο μὲ νερό. Τ' ἀδει-
άζει στὸ κεφάλι τ' ἀναίσθητου
'Αμερικανοῦ.

'Ο Μάξ ἀρχίζει νὰ σαλεύει.
Σιγά-σιγά συνέχεται. Ἀνοίγει
τὰ μεγάλα μάτια του. Ἀνταρρύ-
ζει σκυμμένη πάνω του τὴν πα-
νώρα μελαψὴ Κόρη. Νοιώθει
πὺς αὐτὴ τὸν ἔχει συνεφέρει.

Ἡ Ταταμποῦ τὸν παρατάει
ἀμέσως. Ἀνασηκώνεται. Ἀφήνει
πλαῖ τ' ἀδειανὸ δοχεῖο τοῦ νε-
ροῦ. Τρέχει στὴν πόρτα τῆς κα-
λύβης. Βγαίνει ἔξω. Φεύγει.

Ταυτόχρονα σχεδὸν πετιέται
ὀρθὸς κι' ὁ Μάξ "Αρλαν. Βγαί-
νει κι' αὐτὸς ἔξω. Τρέχει ξωπί-
σω της. Φωνάζει:

— Στάσου!... Στάσου Ταταμ-
πού!

Ἡ μελαψὴ 'Ελληνίδα ἀκούει
τὶς φωνές του. Ὅμως οὔτε γυ-
ρίζει νὰ κυττάξει. Τρέχει. Βιά-
ζεται νὰ φτάσει στὸ μέρος ποὺ
βρίσκεται χτυπημένος ὁ Γκαουρ.
Κοντὰ στὸν ἀναίσθητο καὶ δε-
μένο Τερατάνθρωπο!

'Ο 'Αμερικανὸς τυχοδιώκτης
δὲν σταματάει. Τρέχει πὺς γρή-
γορα ἀπ' αὐτὴν. Τὸ τρομερὸ
χτύπημα ποὺ δέχτηκε στὸ κεφά-
λι, τὸν ἔχει ξεμεθύσει.

Καὶ νά: Ὁ γρήγορος φτάνει τὴν

Ξαφνικά ένα τεράστιο φίδι τυλίγεται στα πόδια του Άμερικανού τυχερώκτη.

Ἑλληνίδα. Τρέχει τώρα πλάι της. Μιλάει μετανοιωμένος:

— Συχώρεσέ με Ταταμπού!... Σου φέρθηκα άνανδρα! Πρόστυχα!... Είμαι ένας παλιάνθρωπος! Ἐνας τιποτένης! Ὅμως ἡ κολωσύνη σου μ' ἔκανε νὰ νοιώσω τὸ λάθος μου! Νὰ μετανοιώσω πικρά! Τώρα μιά χάρη ζητώ μονάχα: Ἀφῆσέ με νὰ σέ βοηθήσω! Καὶ τὴ ζωὴ μου θὰ θυσιάσω γιὰ νὰ σώσω τὸν Γκαούρ! Τὸν τυχερὸ κι' εὐτυχισμένο ἄνθρωπο, ποῦχει κερδίσει τὴν καρδιά σου! Τὴν ἀγάπη σου!...

Ἡ πανώρια Κόρη, σημασία δὲν δίνει στὰ λόγια του. Τρέχει ἀλαφρασμένη. Οὔτε κἀν γυρίζει νὰ τὸν κυττάξει...

Ἀλίμονο! Σὲ μιὰ στιγμή ὁ Μάξ, βγάζει τρομαγμένο ξεφωρητό. Σωριάζεται βαρὺς κάτω!

ΣΤΗΝ ΛΓΚΑΛΙΑ ΤΟΥ ΦΙΔΙΟΥ

Ἡ Ταταμπού σταματάει τώρα. Γυρίζει. Κυττάζει τρομαγμένη.

Ἐνα τεράστιο μαῦρο φίδι ἔχει τυλιχτεῖ στὰ πόδια τοῦ Ἀμερικανοῦ. Γρήγορα κολουριάζεται σ' ὁλόκληρο τὸ κορμί του. Τὸν σφίγγει μ' ἀφάνταστη δύναμη. Μὲ λύσσα. Τὰ κόκαλα τοῦ γιγοντόσωμι. Ἄνδρα τρίζουν ἀπαίσια! Ὁ ἄμειρος βογγάει βραχνά! Πνιγμένα!

Ἡ ἀτρόμητη Ἑλληνίδα δὲν χάνει στιγμή. Τραβάει γρήγορα

τ' ἀσπαραγερὸ μαχαίρι. Χύνεται
νὰ βοηθήσει τὸν ἄνθρωπο ποὺ
κινδυνεύει. Τὸν ἐχθρὸ της !

Τὸ τεράστιο φίδι τὴν ἀρπάζει.
Μὲ τὸ μακρὸ κρῦο κορμὶ του,
ἀγκαλιάζει τώρα κι' αὐτὴν. Τυ-
λίγει καὶ τοὺς δυό. Τοὺς σφίγγει
μὲ τρομαχτικὴ δύναμη.

Ὁ Μάξ "Αρλαν κι' ἡ Ταταμ-
πού βρίσκονται τώρα κοντὰ-κον-
τά. Ὁ ἕνας στὴν ἀγκαλιά τ' ἄλ-
λουνοῦ.

Ἡ πανώρια Ἑλληνίδα κάνει
προσπάθειες μὲ τὸ μαχαίρι. Ὁ-
μως τίποτα δὲν καταφέρνει. Δὲν
μπορεῖ νὰ δώσει στὸ χέρι της
τὴν κίνηση ποὺ πρέπει. Δὲν
μπορεῖ νὰ χτυπήσει τὸ ἀπαίσιο
φίδι.

Τὸ ἴδιο κι' ὁ Ἀμερικανός.
Στὸ δεξιὸ χέρι κρατᾷ τὸ πιστό-
λι. Ρίχνει κάμποσους πυροβολι-
σμούς. Κανένα ἀποτέλεσμα κι'
αὐτός. Τοῦναι ἀδύνατο νὰ σκο-
πεύσει. Οἱ σφαῖρες του δὲν βρί-
σκουν τὸ τρομερὸ ἑρπετό.

Ἀγκαλιασμένοι σφιχτά, χαρο-
παλεύουν τώρα κι' οἱ δυό. Τὸ
φίδι τοὺς σφίγγει μὲ πιότερη
λύσσα.

Σὲ μιὰ στιγμή ὁ Μάξ πιθυρί-
ζει εὐτυχισμένος :

— "Ετσι, ὅπως βρίσκομαι, ἄς
πεθάνω χίλις φορές. Πιὸ γλυκὸ
θάνατο, δὲν μπορούσα νὰ φαν-
ταστώ !

Ταυτόχρονα σκεδόν, γέρνει
κινώθυμος.

Τὸ ἴδιο κι' ἡ πανώρια Ἑλλη-
νίδα Κόρη ! Ἀπ' τὸ θανατερὸ
σφίξιμο τοῦ θεοῦ, νοιώθει τὴν
ἀνάσα της νὰ κόβεται. Τὰ μά-
τια της νὰ σκοτεινιάζουν.

Σὲ λίγες στιγμὲς γέρνει κι'
αὐτὴ ἀναίσθητη στὴν ἀγκαλιά

τοῦ ἐχθροῦ της.

Τὸ τεράστιο φίδι εἶναι τώρα
λεύτερο. Ἐτοιμάζεται νὰ τοὺς
καταβροχθίσει.

Ὅμως δὲν προφταίνει.

Ξαφνικά ὁ οὐρανὸς σκοτεινιά-
ζει. Τεράστια κι' ἀμέτρητα μαύ-
ρα ὄρνια περνοῦν ἀπὸ πάνω.
Κράζουν ἀπαίσια ! Τρομαχτικά !

Τὸ φοβερὸ ἑρπετὸ ξαφνιαίνεται.
Γιὰ μιὰ στιγμή σηκώνει ἀνήσυ-
χο τὸ κεφάλι. Ἀντικρῶζει μὲ
τρόμο τὰ φτερωτὰ θεριά !

Ἀπαίσιο σφύριγμα βγαίνει
ἀπ' τὸ φαρμακερὸ του στομά-
χι. Ταυτόχρονα ξετυλίγεται ἀπ' τ'
ἀναίσθητα θίματά του. Τὰ λευ-
τερώνει. Σέρνεται γρήγορα. Φεύ-
γει. Κρύβεται φοβισμένο στὴ
σκοτεινὴ τρύπα του. Στὴ φω-
λιά του.

Ἔτσι γίνεται πάντα στὴ Ζούγ-
κλα. Τὰ φίδια φοβοῦνται τὰ ὄρ-
νια. Τρέμουν μόλις τ' ἀντικρῶ-
ζουν. Γιατὶ ξέρουν τὴν τύχη
ποὺ τὰ περιμένει : Τὰ φτερωτὰ
θεριά χτυπᾶνε μὲ τὸ ράμφος τὰ
κεφάλια τους. Τὰ σκοτώνουν.
Τὰ καταβροχθίζουν λαίμαργα !

Περνάει λίγη ὥρα. Τὰ φτε-
ρωτὰ ὄρνια ἔχουν προσπεράσει
πιά. Χάνονται στὸ βάθος τοῦ
ὀρίζοντα.

Πρῶτος συνέρχεται ὁ Μάξ
"Αρλαν. Ἡ πανώρια Ταταμπόυ
βρίσκειται ἀναίσθητη ἀκόμα στὴν
ἀγκαλιά του.

Ὁ Ἀμερικανὸς κυττάζει γύρω
τον χαμένα. Δὲν μπορεῖ νὰ ἐξη-
γήσει πῶς ζοῦν ἀκόμα ! Πῶς τὸ
φίδι δὲν τοὺς ἔχει κάνει κακό.

Κυττάζει τώρα μ' ἀνείπωτο
θαυμασμὸ τὸ πανώριο πρόσωπο
τῆς ὑπέροχης Ἑλληνίδας. Τῆς

Ἀμέτρητα μαύρα ὄρνια παρουσιάζονται. Ζητᾶνε νὰ σπαράξουν τὸ δεμένο Τερατάνθρωπο.

ἀγνῆς Κόρης ! Ψιθυρίζει :

— Ἡ καρδιά μου εἶναι σκληρὴ σὰν τὴν πέτρα. Ποτὲ δὲν ἐνοίωσα ἀγάπῃ γιὰ κομμιὰ γυναικα ! Μονάχα ἐσὺ. Ταταμπού, κατὰφερες νὰ μαλακώσεις τὴν καρδιά μου ! Νὰ τὴν κάνεις νὰ νοιώσει κάτι παράξενο ! Κάτι ὁμορφο καὶ γλυκό.

Τὴ σηκώνει ἀμέσως στὴν ἀγκαλιά του. Κάπου κοντὰ βρίσκειται δροσερὴ πηγὴ. Τὴ φέρνει ἐκεῖ. Βρέχει μὲ νερὸ τὸ κεφάλι τῆς ἀναίσθητης Κόρης. Τὴ συνεφέρνει. Ἡ Ταταμπού πετιέται ὀρθή. Κι' αὕτῃ ἀπορεῖ πῶς βρίσκεται ἀκόμα ζωντανή. Κυττάζει γύρω της. Δὲν βλέπει πουθενὰ τὸ αἶδι.

Ὁ Μᾶξ τῆς μιλάει μὲ καλω-

σύνη πάλι. Τῆς ζητάει τὴν ἄδεια νὰ τὴ βοηθήσει. Νὰ σώσουν τὸν Γκαοῦρ.

Ἡ πανώρια Ἑλληνίδα δὲν ἔχει κακιὰ καρδιά. Τὸν συγχωρεῖ.

Κι' οἱ δύο μαζὶ ξεκινοῦν ἀμέσως. Τρέχουν νὰ βροῦν τὸ μελωπὸ γίγαντα. Τὸν ἀναίσθητο καὶ χεροπόδαρο δεμένο Τερατάνθρωπο.

Καὶ νὰ : Σὲ λίγο φτάνουν ἐκεῖ. Ἀλίμονο ! Τὰ μάτια τοὺς ἀντικρούζουν κάτι ἀπίστευτο ! Κάτι τρομερὸ :

Ὁ ἀπαίσιος Μποχάρ εἶναι λεύτερος. Φεύγει αὐτὴ τὴ στιγμή. Στ' ἀριστερὸ του χέρι κρατᾷ τὸν Γκαοῦρ καὶ τὸν Μπέιμπυ. Στὸ δεξιὸ τὸν τρολλὸ γορι-

λάνθρωπο Νταμπούχ !

Τί νάχε άραγε συμβεί ;

Ο ΓΙΟΣ ΤΟΥ ΤΑΡΖΑΝ

Γυρίζουμε λίγο πίσω στην ιστορία μας. Παρακολουθούμε τώρα τόν Ποκοπίκο.

Τόν βλέπουμε νά προχωρεί άπό κλαδί σέ κλαδί. Άπό δέντρο σέ δέντρο... Έτσι ξεμιαζαίνει άπ' τόν κίνδυνο.

Τέλος κατεβαίνει κάτω. Προχωρεί βιαστικός. Φτάνει στη στη σπηλιά του "Αρχοντα της Ζούγκλας.

Ή Χουχού βρίσκει έξω. Φαίνεται άνήσυχη. Τρομαγμένη :

—Πού νά στά λέω, Ποκοπίκι μου ! Παρά λίγο νά χήρευες προτού νά στεφανωθούμε, χρυσό μου !

—Γιατί, μωρή μαμζέλ ;

—Άστα, τζιτζικιόγκο μου ! Πάνω άπό σαράντα θαινοι χύθηκαν νά μ' άρπάξουν. Άχχχ !... Νά-τανε τουλάχιστον .. γαμπροί ! Άλλά πού τέτοια τύχη !... 'Ο Άφέντης μου, τό λοιπόν, κι ή κυρά Μαντάμα, πάλεψαν σάν θεωριά μαζί τους. Κατάφεραν νά τους διώξουνε ! Όμως τράβα μέσα στη σπηλιά νά τους δείς. Βρίσκονται σέ κακά χάλια ! Τά θεωριά τους έχουνε καταξασίσει. Έγώ κι' ό Μπέιμπυ δέν πάθαμε τίποτα. 'Ο Άφέντης μās είχε κλείσει στη σπηλιά. Μονάχα σάν : Άλειωσε τό μακελειό μās άνοιξε. Τό λοιπόν πού λές...

Ό νάνος παρατάει τη φλύαρη πυγμαία. Μπαίνει στη σπηλιά του "Αρχοντα της Ζούγκλας.

Ό Ταρζάν κι' ή Τζέϊν ξαπλωμένοι στά στρωσιδία. Τά κορμιά τους γεμάτα γρατζουνιές.

Αϊματα !

Ό Μπέιμπυ όρθός. Παραπονιέται στόν πατέρα του :

—Μεγάλωσα πιά ! Αυτό τό βλέπεις, πατέρα Όμως μέ νομίζεις άκόμα παιδί. Όταν χτυπιέσαι μέ θεωριά, μέ κλείνεις, σάν τη Χουχού, μέσα στη σπηλιά... Μάθε λοιπόν πώς έχω γερά μπράτσα ! Αιρόμητη καρδιά. Θέλω νά δείξω κι' έγώ πώς ά-ξίζω κάτω.

Ό Ποκοπίκο προχωρεί. Σπρώχνει τόν Μπέιμπυ :

—Στήν πάντα τά... μικρόβια !

Ό γιος του Ταρζάν παραμερίζει. Χαμογελάει καλόκαρδα.

Ό «Ανσθεόρατος Άντρακλας» λέει στόν "Αρχοντα της Ζούγκλας και στη Τζέϊν τά καθέ-καστα :

—Ό Γκαούρ βρίσκεται χτυπημένος κάτω. Την Ταταμπού την άρπαξε ό μπάρμπα Κέφαλος ! Τόν ξεγέλασα νά μη τη φάει άμέσως. Πούς ξέρει όμως... Τώρα πού κουβεντιάζουμε μπορεί και νά την έχει... κολατσίσει !

Ή Χουχού έχει σταθεί στ' άνοιγμα της σπηλιάς. Καθησυχάζει τό νάνο :

—Μπά, χρυσό μου ! Έγώ σου λέω πώς δέν την έχει φάει. Ό Μποχάρ τρώει μονάχα τίς όμορφες ! Άν είχε πιάσει έμένα, μάλιστα. Υπήρχε φόβος !

Ό Ταρζάν κι' ή Τζέϊν άκου-νε τά λόγια του Ποκοπίκο. Κά-νουν νά σηκωθούν. Νά τρέξουν μαζί του. Νά βοηθήσουν τόν Γκαούρ και την Ταταμπού. Νά τους σώσουν.

Όμως άλλομονο ! Δέν έχουν πιά δύναμη. Δέν μπορούν ούτε όρθοί νά σταθούνε ! Τά κορμιά

τους είναι γεμάτα πληγές. Έχουν χάσει πολύ αίμα. Έρνουν πάλι στα χορταρένια στρωσίδια τους.

Ο Μπέμπυ βρίσκει την ευκαιρία.

— Άκουσέ με, πατέρα! Άντις για σένα θα πάω εγώ! Θα κάνω ό,τι μπορώ για να τους σώσω. Πρέπει να δείξω πώς είμαι γιός σου! Άντάξιος γιός σου!

Ο Άρχοντας της Ζούγκλας άρνιέται στην άρχή. Ο Μπέμπυ έπιμένει. Δείχνει μεγάλο θάρρος. Άφάνταστο ψυχικό κουράγιο.

Τέλος ο πατέρας του πείθεται:

— Πήγαινε, παιδί μου! Δεν μπορεί να γίνει αλλιώς. Φρόντισε να κάνεις το καθήκον σου. Και μη ξεχνάς πώς είσαι γιός του Άρχοντα της Ζούγκλας!

Ο Ποκοπίκο τραβάει το Μπέμπυ:

— Έλα, μικρέ μου! Παχουλός και ψαχνωμένος είσαι. Ο μπάρμπα Κέφαλος άμα σε δει θα... χαρεί πολύ δια την γνωριμάν!

Ο Ταρζάν βγάξει άπ' τη ζωή το μαχαίρι. Τό δίνει στο γιό του.

— Πάρτο, παιδί μου! Κύτταξε να τό κρατήσεις γερά. Όπως τό κράτησα τόσα χρόνια κι' εγώ.

Ο Μπέμπυ δεν άπλώνει χέρι να τό πάρει:

— Έύχαριστώ, πατέρα. Κράτησέ το. Μπορεί να σου χρειαστεί!

Άμέσως σκύβει. Φιλάει τόν Ταρζάν και τη Τζέιν. Ξεκινάνε με τόν Ποκοπίκο. Βγαίνουν άπ' τη σπηλιά. Προχωρούν.

Η μελιστάλακτη πυγμαία κοροϊδεύει:

— Στο καλό, καλέ! Στο καλό και με τη νίκη! Χά, χά, χά! Χά, χά, χά!

Λίγο πιο πέρα ο Μπέμπυ σταματάει σοβαρός. Κόβει ένα χοντρό κλαδί. Τό καθαρίζει άπ' τά παρακλάδια. Τό κάνει ρόπαλο.

Ο νάνος τόν κυττάζει με θαυμασμό. Νοιώθει μεγάλη συγκίνηση. Τά μεγάλα ζωμικά μάτια του είναι έτοιμα να βουρλώσουν. Μουρμουρίζει:

— Πολύ σέ γουστάρω, άδερφέ μου! Είσαι φίνο παιδί. Μοιάζει με τού Γκαούρ!...

Μένει για λίγες στιγμές σκεφτικός. Συνεχίζει:

— Μονάχα τ' όνομα σέ χαλάει λιγάκι... Πρέπει να τ' αλλάξουμε!...

ΕΠΙΔΡΟΜΗ ΦΤΕΡΩΤΩΝ ΘΕΡΙΩΝ

Και πάλι ξαναγυρίζουμε πίσω στην ιστορία μας.

Θυμόμαστε; Ο Γκαούρ έχει χτυπηθεί με τό μαχαίρι της συντρόφισσάς του στο πόδι. Η Ταταμπού τόν άφήσει κρυμμένο σε μεγάλο πυκνό θάμνο. Άφήνει ακόμα άναίσθητο και δεμένο χειροπόδαρα τόν Μποχάρ. Φεύγει. Τρέχει κατά την καλύβα τού Μάξ Άρλαν. Να τού ζητήσει βοήθεια.

Και νά: Σε λίγο ο Τερατάνθρωπος συνέχεται. Νοιώθει πώς είναι δεμένος γερά. Κάνει άπεγνωσμένες κινήσεις να σπάσει τά χορτόχοινα. Τίποτα δέν καταφέρνει. Ουρλιάζει άγρια. Με λύσσα και μανία!

Τὸ τρομερὸ μαῦρο ὄρνιο ἀρπάζει τὸν Μπέμπυ. Ὁ γοριλάν-
θρωπος Νταμπούχ προφταίνει . . .

Τὰ βουνὰ γύρω ἀντιλαλοῦν
τὴν τρομαχτικὴ φωνή του !

Περνάει ἀκόμα πολλή ὥρα...

Καὶ νά : Τ' ἀπαίσια οὐρλια-
χτά του φτάνουν μέχρι τὸ θεό-
ρατο δέντρο τοῦ Νταμούχ. Ὁ
τρελλὸς Γοριλάνθρωπος τ' ἀνα-
γνωρίζει. Ἀρπάζει τὸ φοβερό
τοῦ ρόπαλο. Τρέχει νὰ σκοτώ-
σει τὸν Μποχάρ. Τὸν τεράστιο
γίγαντα ποὺ τόσο ἀντιπαθεῖ.

Στὸ μεταξύ, τ' ἀμέτρητα μαῦ-
ρα ὄρνια, περνοῦν ἀπ' τὸ μέ-
ρος ποὺ βρίσκεται δεμένος ὁ
Τερατάνθρωπος. Ἀκοῦνε τὰ ξε-
φωνητά του. Χαμηλώνουν. Φτε-
ρουγίζουν τώρα πάνω ἀπ' τ' ἀ-
πέραντο δεμένον κορμί του.

Καθ' ἓνα ἀπ' αὐτά, εἶναι ἔ-
τοιμο νὰ κάνει βουτιά. Νὰ τὸν
σπυράξει. Νὰ καταβροχθίσει
λαίμαργα τ' ἀχνιστὰ σπλάχνα
του. ΓΙΑΤΙ τὰ ὄρνια αὐτὰ μονά-
χα τὰ σπλάχνα τρώνε ἀπ' τὰ
θύματά τους.

Οἱ θύινες ποὺ τὰ παρακολου-
θοῦν, καταβροχθίζουν εἰς ὑπό-
λοιπες σάρκες.

Παράξενο ὅμως ! Κανένα ἀπ'
τὰ φτερωτὰ θεριά δὲν τολμάει
νὰ κάνει τὴν ἀρχή. Ξέρει πὼς
τ' ἄλλα, ὅλα μαζί, θὰ χυθοῦν
νὰ τὸ σπαράξουν.

Ἔτσι τὸ ἓνα φοβάται τ' ἄλλο.

Τὸν Γκαούρ, εὐτυχῶς, δὲν
τὸν ἔχουν δεῖ. Βρίσκεται καλὰ

κρυμμένος στο μεγάλο πυκνό θάμνο.

Καί νά : Κάποιο άπ' τά τεράστια μαύρα πουλιά, χαμηλώνει περισσότερο. Κάνει μέ τδ τρομερό ράμφος του νά σκίσει τήν κοιλιά του Τερατάνθρωπου. Νά χορτάσει μέ τά σπλάχνα του.

"Όμως δέν προφταίνει. "Όλα τ' άλλα όρνια χύνονται πάνω του. Ζητάνε νά τδ έμποδίσουν. Νά τδ σπαράξουν.

Σέ λίγες στιγμές ή σύρραξη γενικεύεται. Τά φτερωτά θεριά παλεύουν μέ μανία. Χτυπιούνται μέ λύσσα. Τρομαχικό μακελειό γίνεται πάνω στον ουρανό !

Τό αίμα τους πέφτει σέ χοντροές σταγόνες. Κόκκινη ματωμένη βροχή !

"Ο Τερατάνθρωπος καταλαβαίνει τήν τραγική του θέση. Τήν φρικτή τύχη πού τόν περιμένει. Ουρλιάζει μέ πιότερη λύσσα τώρα..

ΑΡΠΑΓΗ ΤΟΥ ΜΠΕΤ-ΜΠΥ

Τήν ιδ.α στιγμή φτάνει άλλα κρυμμένος ό γοριλάνθρωπος Νταπούχ. Στο δεξι χέρι κρατάει τδ φοβερό του ρόπαλο !

Αντικρύζει τόν Μποχάρ δεμένον κάτω. Μ' ένα πήδημα βρίσκεται κοντά. Σηκώνει τδ πρωτόγονο όπλο του. Κάνει νά τόν χτυπήσει στο τάραστιο κεφάλι. Νά τόν σκοτώσει.

Μά δέν προφταίνει. Μιά άγρια παιδική φωνή φτάνει σέ αυτιά του :

— Μή, Νταπούχ ! Είναι δεμένος ! Μήν τόν χτυπήσεις άνανδρα. Μή γίνεις δολοφόνος !

Είναι ή φωνή του Μπέιμπυ. Του γιου του Ταρζάν. Του διάδοχου του θρόνου της Ζουγκλας.

Μαζί του κι ό φοβερός και τρομερός Ποκπίκο. Έχουν φτάσει, όπως ξέρουμε, άπ' τή σπηλιά του Άρχοντα της Ζούγκλας.

"Ο νάνος άκούει τά υπέροχα λόγια του Μπέιμπυ. Κουνάει θλιμένα τδ κεφάλι. Μουρμουρίζει :

— "Άλλος Γκασούρ, άπό 'δω !.. Άκούσέ με παιδί μου : "Αν τόχεις άπόφαση νά πäs κι' ελόγου σου μέ τδ ευάγγελιο, καήκαμε ! Βρέ άσε με νά σφάξω τόν άνθρωπο. Μονάχα έτσι θά μäs έκτιμήσει !.. Είναι τώρα νά τ' άφήνουμε τέτοια... κλεπούρια ;

"Ο γοριλάνθρωπος Νταμπούχ συνέχεται. Σκύβει γρήγορα νά λύσει τόν Μποχάρ. Νά παλαίψει τίμα μαζί του. Νά τόν σκοτώσει, ή νά σκοτωθεί.

"Ο γιός του Ταρζάν έχει δίχιλο. Λέν πρέπει νά χτυπήσει ένα δεμένον αντίπαλο. Τά παλικάρια δέν γίνονται δολοφόνοι !

"Όμως κι' αυτή τή φορά δέν προφταίνει.

Τά όρνια άπό ψηλά βλέπουν τώρα κι' αυτόν. Χαμηλώνουν πάλι. Χύνονται πάνω του.

"Ο γοριλάνθρωπος παρατάει τόν Μποχάρ. Σηκώνει τδ τρομαχτικό του ρόπαλο. Τδ στριφογυρίζει πάνω άπ' τδ κεφάλι του μ' άφάνταστη όρμή. Έμποδίζει έτσι τά φτερωτά θεριά νά τόν ζυγώσουν.

"Όσα άπ' αυτά, τυφλωμένα άπ' τήν πείνα, φτάνουν πιο κοντά του, τδ ρόπαλο τά βρίσκει.

Ὁ Μᾶξ ἄρ' ἀν' δὲν χάνει στιγμή. Μ' ἓνα πήδημα βρίσκεται
σὴν ῥάχη τοῦ Τερατάνθρωπου.

Τοὺς δίνει τρομερὸ χτύπημα.
Τὰ σκοτώνει. Σωριάζονται γύρω
σὸ Νταπούχ μὲ βαρὺ γδοῦπο.

Ὁ Ποκοπίκο ἐνθουσιάζεται.
Σκαρφαλώνει σβέλτος σ' ἓνα
δέντρο :

— Φίνα, ἀδερφε μου ! Θὰ
σπάσουμε πλάξ.

Ὅμως ὁ Μπέιμπυ αὐτὴ τὴ
φορὰ δείχνεται ἀτρόμητος. Ὑ-
πέροχος σὰν τὸν δοξασιμένο
Πατέρα του !

Στὸ δεξι χέρι σφίγγει μὲ λύσ-
σα τὸ μικρὸ του ρόπαλο. Μὲ
δυὸ—τρία πηδήματα βρίσκεται
κοντὰ στὸ γοριλάνθρωπο. Τὸ
στριφογυρίζει κι' αὐτὲς πάνω
ἀπ' τὸ κεφάλι του. Βοηθάει τὸ
γίγαντα ποὺ κινδυνεύει.

Ποῦ καὶ ποῦ χτυπάει κανένα

ὄρνιο, Ἄλλὰ δὲν ἔχει τὴ δύνα-
μη νὰ τὸ σκοτώσει. Μονάχα τὸ
λαβώνει. Τὸ κάνει νὰ φτερουγί-
σει γρήγορα. Νὰ φύγει μακριὰ.

Ὅμως σὲ μιὰ στιγμή καὶ
τρομερὸ γίνεται :

Ἐνα ἀπ' τὰ πιδὲ μεγάλα φτε-
ρωτὰ θεριὰ χυνεται μ' ὄρμη πά-
νω στὸν ἀτρόμητο γυιὸ τοῦ Ταρ-
ζάν. Τὸν ἀρπάζει στὰ πόδια του.
Φτερουγίζει γρήγορα. Κάνει νὰ
πετάξει ψηλὰ. Νὰ ξεφύγει.

Ὁ γοριλάνθρωπος προεφταίνει.
Μ' ἓνα πήδημα ἀρπάζει τὸν
Μπέιμπυ ἀπ' τὸ ποδάρι. Τὸν
τραβάει... Ὅμως τ' ὄρνιο δὲν
τὸν ἀφήνει.

Ὁ Νταμπούχ τοῦ δίνει τρο-
μερὸ χτύπημα μὲ τὸ ρόπαλο. Τὸ
σωριάζει κάτω νεκρὸ.

‘Ο Μπέμπυ έχει σωθεί. Με τὸ ρόπαλό του πάλι ξαναρχίζει νὰ παλεύει με τὰ ὄρνια.

‘Ο Τερατάνθρωπος, δεμένος καθὼς βρίσκεται κάτω, οὐρλιάζει τώρα:

— Λύστε με! Τὰ ὄρνια θὰ σᾶς σπαράξουν! Λύστε με ἁμέσως! Μονάχα ἐμένα θὰ φοβηθοῦν. Ἐγὼ θὰ μπορέσω νὰ τὰ διώξω!

‘Ο γοριλάνθρωπος δὲν δίνει σημασία σιὰ λόγια τοῦ Μποχάρ.

‘Ο Μπέμπυ ρωτᾷ:

— Νὰ τὸν λύσω, Νταμπούχ;

Τ’ ἀποκρίνεται με δύο τρίλεξα:

— ‘Οχι. ‘Ορνια. Παλεύει.. Μποχάρ. Χτυπᾷ. Νταμπούχ!

Θέλει νὰ τοῦ πεῖ: «‘Οχι! Μὴ τὸν λύσεις! Τώρα εἶμαι ἀπασχολημένος. Παλεύω με τὰ ὄρνια. ‘Ο Μποχάρ θὰ βρεῖ τὴν εὐκαιρία. Θὰ με χτυπήσει!»

Νὰ ὅμως: Ξαφνικά οὐρλιαχτὰ πεινασμένων θεριδῶν ἀντηχοῦν. Μιά ἀγέλη ἀπὸ μανιασμένες ὕαινες, παρουσιάζεται πάλι!

Τὰ θεριὰ περικυκλώνουν τὸ μέρος ποὺ γίνεται τὸ μακελειό. Ἐτοιμάζονται νὰ ζάνουν ἐπίθεση.

‘Ο Ποκορίκο, ψηλὰ ἀπ’ τὸ δέντρο, πανηγυρίζει:

— Τώρα εἶναι γιὰ νᾶναι! Ντουζίνες-ντουζίνες θὰ σπάω τίς πλάξι!

‘Ο Νταμπούχ κι’ ὁ Μπέμπυ, βρίσκονται σὲ τραγικὴ θέση. ‘Α-

‘Ο διαβολεμένος νάνος τυφλώνει τὸν τρομερὸ Τερατάνθρωπο Μποχάρ.

πὸ πάνω τὰ ὄρνια! Γύρω-γύρω
τὰ θεριά!

Ὁ Γκαούρ κρυμμένος στὸν
θάμνο, παρακολουθεῖ τὸ κακὸ
ποῦ γίνεται. Ἦ ἀτρόμητη καρ-
διά του δὲν βαστάει νὰ κάθεται
ἐτσι ἄπραγος!

Κάνει μιὰ ἀπεγνωσμένη προ-
σπάθεια. Πετάγεται ὀρθός. Στη-
ρίζεται στὸ ἓνα μονάχα ποδάρι.
Στ' ἄλλο τοῦναι ἀδύνατο νὰ πα-
τήσῃ. Πονάει ἀπάνταστα.

Ταυτόχρονα βγάζει τὴν τρο-
μαχτικὴ κραυγὴ του. Ὅρνια καὶ
θερία τρομάζουνε.

Τώρα πιθαίνει μὲ τὸνα πόδι.
Στὸ δεξιὸν του χέρι σφίγγει τὸ
ρόπαλο. Φτάνει κοντὰ στὸ γορι-
λάνθρωπο καὶ στὸ γυιὸ τοῦ
Ταρζάν. Θέλει νὰ τοὺς βοηθή-
σῃ. Νὰ τοὺς σώσῃ.

Καὶ νά: Μὲ τὸ ρόπαλό του
χτυπάει κι' αὐτὸς τὰ λυσσασμέ-
να ὄρνια. Χτυπάει καὶ τίς θαι-
νες πού, στὸ μεταξύ ἔχουν χυ-
θεῖ πάνω τους.

Ὁ Νταμπούχ νοιώθει ἀφάν-
ταστη χαρά. Ἀπ' τὰ χεῖλια του
βγαίνουν ἀδελφὲς τρεῖς λέξεις:

— Γκαούρ. Ἀγαπάει. Νταμ-
πούχ!

Ὁ Τερατάνθρωπος οὐρλιάζει
ἀκόμα:

— Λύστε με! Θὰ σᾶς σπαρά-
ξουν τὰ ὄρνια καὶ τὰ θεριά.
Μονάχα ἐγὼ μπορῶ νὰ σᾶς σώ-
σω!

Ὁ Ποκοπικό τοῦ φωνάζει ἀ-
πὸ ψηλά:

— Μάλιστα! Πρῶτα νὰ τοὺς
σώσεις κι' ὕστερα νὰ τοὺς.
κολάτοίσεις!

Ὁ Μπέμπυ βλέπει τὴν τρα-
γικὴ θέσιν πού βρίσκεται ὁ Θρυ-
λικὸς Ἑλληνας γίγαντας. Μὲ τὸ

ἓνα μονάχα ποδάρι γερό, παλεύ-
ει καὶ χτυπιέται μ' ὄρνια καὶ
θεριά.

Αὐτὴ τὴ φορὰ δὲν ρωτᾷει κα-
νένα. Παίρνει τὴν ἀπόφαση μο-
νάχος! Γιὰ νὰ σώσῃ τὸν ἀγαπη-
μένο του Γκαούρ, κάνει κατὶ
τρομερό: Λύνει τὸν Τερατάν-
θρωπο!

Ὁ Μποχάρ πετιέται ἀμέσως
ὀρθός! Παίρνει μέρος στὸ μαχε-
λειὸ ποῦ γίνεται.

Ἡ δύναμή του εἶναι ἀφάν-
ταστη. Μον χα μὲ τὰ χεῖρια χτυ-
πάει τὰ ὄρνια! Σκοτώνει πολλὰ
ἀπὸ δαῦτα. Γ' ἄλλα φτερουγι-
ζουν τρομαγμένα. Φεύγουν. Χά-
νονται μακριὰ.

Ταυτόχρονα μὲ τὰ τεράστια
πόδια του κλωτοᾷ τίς φοβερὲς
θαίνες! Τίς τινάζει σκοτωμένες
στὸν ἀέρα!

Τὰ θεριά οὐρλιάζουν τρομαγ-
μένα. Τὸ βάζουν στὰ πόδια. Τρε-
χουν νὰ σωθοῦν!

Ὁ νάνος στριγκλίζει ἀπὸ ψη-
λά :

— Γειά σου, μπάρμπα Κέφα-
λε! Ἐσὺ ἀξίζεις μονάχα! Θὰ σέ
προσλάβω... ὑπασπιστάρα μου!..

Ὁ ἀπαίσιος Μποχάρ τελειώ-
νει τώρα μὲ τὰ ὄρνια καὶ τίς
θαίνες...

Καὶ νά: Μὲ τὸν χέρι ἀρπά-
ζει τὸν Γκαούρ καὶ τὸ Μπέμπυ.
Κάνει νὰ φύγῃ...

Ὅπως ἐκεῖ βρίσκεται κι' ὁ
Νταμπούχ. Μὲ τὸ ρόπαλό του
χύνεται στὸν Τερατάνθρωπο.
Τὸν χτυπάει μὲ λύσσα στὸ πρό-
σωπο. Στὸ κεφάλι!

Ὁ Ποκοπικό τοῦ δίνει κου-
ράγιο:

— Ἰσα, μπαρμπα Δεινόσαν-
ρε! Βάρα του στὸ σταυρό! Δὲν

θέλω νά με ντροπιάσεις.

‘Ο Μποχάρ ἀπλώνει τώρα καί τ’ ἄλλο του χέρι. Ἀρπάζει τὸ γοριλάνθρωπο ἀπ’ τὸ λαϊμό. Τὸν σηκώνει ψηλά. Ξεκινάει. Φεύγει κατὰ τὸ μεγάλο Ποτάμι!

Καθὼς προχωρεῖ καγχάζει ἀπαίσια:

— Χό, χό, χό! Θά φάω καλά ἀπόψε!... Ἀπ’ τὰ δόντια μου κανένα δὲν γλυτώνει!...

ΤΡΟΜΕΡΗ ΓΙΓΑΝΤΟΜΑΧΙΑ

Γιὰ θυμηθῆτε τώρα...

Τὴν ἴδια στιγμή ὁ Μάξ Ἀρλαν κι’ ἡ Ταταμπού φτάνουν ἐκεῖ.

Βλέπουν τὸν Τερατάνθρωπο νὰ φεύγει. Στὸ ἕνα χέρι σφίγγει τὸν Γκαούρ καὶ τὸν Μπέιμπυ. Στ’ ἄλλο τὸν Νταμπούχ.

‘Ο ἀπαίσιος Μποχάρ δὲν τοὺς ἔχει δεῖ. Προχωρεῖ ἀργά κατὰ τὸ μεγάλο Ποτάμι.

Ἡ ἀτρόμητη μελαψή Ἑλληνίδα νοιώθει ἀράνταστη φρίκη. Σὰν τρελλή κάνει νὰ χυθεῖ πάνω στὸν τερατάνθρωπο.

‘Ο Ἀμερικανὸς τὴ συγκρατεῖ:

— Περίμενε! Ἐναν πυροβολισμό ν’ ἀκούσει, θὰ τοὺς παρατήρει ὅλους! Θὰ τὸ βάλει στὰ πόδια νὰ σωθεῖ!

Ταυτόχρονα βγάζει τὸ πιστόλι του. Τὸ σηκώνει ψηλά. Τραβάει τὴ σκανδάλη... Τίποτα κρότος δὲν ἀκούγεται. ‘Ο Μάξ Ἀρλαν χλωμαίνει. Ἐξετάζει τ’ ὄπλο.

Ἀλίμονο! Εἶναι ἄδειο. Εἴχε ξοδέψει ὅλες τὶς σφαῖρες μὲ τὸ φίδι.

‘Ο πανώριος Ἀμερικανὸς δὲν τὰ χάνει. Τραβάει γρήγορα τὸ

μαχαίρι του. Μὲ δυὸ-τρία πηδήματα φτάνει πίσω ἀπ’ τὸν Μποχάρ. Πηδᾷ στὴ ράχη του. Μὲ τὸ μαχαίρι τὸν χτυπάει στὸ τεράστιο κεφάλι. Μ’ ἀράνταστη λύσσα. Θέλει νὰ τὸν σκοτώσει.

Χαμένος κόπος! Τὸ κρανίον τοῦ Τερατάνθρωπου εἶναι σκληρὸ σὰν πέτρα.

Τὸ μαχαίρι τοῦ Μάξ Ἀρλαν, μονάχα τὸ δέρμα του τρυπάει. Δὲν προχωρεῖ πιὸ κάτω. Ὅμως ὁ Μποχάρ πονάει πολὺ. Οὐρλιάζει σπαραχτικά.

Ἀμέσως παρατοῖ τὰ θυμάτα του. Πασχίζει νὰ λευτερωθεῖ ἀπ’ τὸν ἄγνωστο ἐχθρό.

Ψηλὸ, ἀπ’ τὰ κλαδιὰ τοῦ δέντρον, ὁ Ποκοπίκο ξεφωνίζει:

— Κρίμας ἐσένα Ἀμαξάρλαν! Ἐπρεπε νάμην ἐγὼ μὲ τὴ χατζάρα μου! Νῆβλεπες γιὰ πότε τοῦ ἀνοίγα τὸ καύκαλο στὰ δυό.

Ἀμέσως πηδάει ἀπὸ κλαδὶ σὲ κλαδί. Ἀρχίζει νὰ κατεβαίνει.

‘Ο Τερατάνθρωπος καταφέρει τώρα νὰ πετᾷ ἀπ’ τοὺς ὅμους τοῦ τὸν Ἀμερικανό. Ἐκεῖνος κρύβεται γρήγορα πίσω ἀπὸ κάποιο δέντρο. Τὸν χάνει.

‘Ο Γκαούρ πεσμένος κάτω, βογγάει ἀπ’ τοὺς φριχτοὺς πόνοὺς τοῦ ποδαριοῦ του.

‘Ο Μποχάρ οὐρλιάζει μὲ λύσσα. Τὸ τεράστιο στόμα του χάσκει σὰν στοιχειωμένη σπηλιά. Σκῦβει τώρα. Κάνει ν’ ἀρπάξει πάλι τὸ μελαψὸ Ἑλληνα.

Τὴν ἴδια στιγμή ἓνας ἀναπάντεχος σωτήρας παρουσιάζεται.

Εἶναι ὁ Μπέιμπυ. ‘Ο ἀτρόμητος γιὸς τοῦ δοξασιμένου Ἀρχοντα τῆς Ζοίγκλας.

Στὰ δυὸ του χέρια κρατᾷ μιὰ μεγάλη πέτρα. Τὴν πετᾷ

μέ ὁρμή μέσα στ' ἀνοιχτό στόμα τοῦ μανιασμένου Τερατάνθρωπου.

Ὁ τρομερός Μποχάρ ξαφνιαίνεται. Σασίζει γιὰ λίγο. Τέλος φτίνει μέ θυμὸ τὴ μεγάλη πέτρα.

Ὅμως ὅσπου νὰ γίνῃ αὐτό, περνᾶνε λίγες στιγμές. Στὸ διάστημα ἐκεῖνο ὁ Μάξ Ἀρλαν ἔχει ἀρπάξει τὸν χτυπημένο Γκαούρ. Προχωρεῖ νὰ φύγῃ.

Ἡ Ταταμποῦ κι' ὁ Μπέμπι τὸν ἀκολουθοῦν. Ὁ Νταμποῦχ δὲν παρατρεῖ τὴ μάχη. Μὲ τὸ ρόπαλό του χτυπᾷ ἀκόμα τὸν Μποχάρ. Ὁ Τερατάνθρωπος δὲν τοῦ πολυδίνει σημασία.

Σηκώνει τώρα ἀπὸ κάτω μιὰ τεράστια πέτρα. Σάν ἓνα μικρὸ βράχο. Γυρίζει κατὰ τὴ συντροφίᾳ τοῦ φεύγει. Κάνει νὰ τοὺς πετάξῃ.

Ἀλλίμονο! Κανένας ζωντανὸς ἀπ' ὅλους δὲν πρόκειται νὰ μείνῃ.

Ὅμως δὲν προφταίνει νὰ γίνῃ τὸ κακό.

Τὴν ἴδια στιγμὴ ἀκούει πλάι του μιὰ στριγγιάρικη φωνούλα :

— Ἐ, μπάρμπα Κέφαλε ! Γιὰ κύττα ἐδῶ !

Ὁ Μποχάρ ξαφνιαίνεται. Γυρίζει νὰ δεῖ.

Καὶ νὰ : Γιὰ λίγα δευτερόλεπτα ἀντικρύζει τὸ μικροσκοπικὸ μαῦρο νάνο. Εἶναι κρεμασμένος ἀπὸ ἓνα χορτόσχοινο. Ἀμέσως ὅμως νοιώθει παράξενο χτύπημα στὰ μάτια του. Ἡ θωριά του σκοτεινιάζει. Πάυει νὰ βλέπει.

Ὁ Ποκοπίκο τοῦχει πετάξῃ στὰ μάτια μιὰ χούφτα ψιλό, ξερό χῶμα !

Ὁ Τερατάνθρωπος οὐρλιάζει

μέ ἀμάνταστη λύσσα. Τυφλωμένος καθὼς εἶναι στριφογυρίζει σάν τρελλός. Ἡ τεράστια πέτρα ξεφεύγει ἀπ' τὰ χέρια του. Πέφτει μέ βαρὺ γοῦτο κατὼ.

Μ' ἀπλωμένα τώρα τὰ χέρια, πιάγει νὰ βρεῖ τὸ νάνο. Τὸ διόβολο ποὺ τοῦκανε αὐτὴ τὴ λαχτάρα !

Ὁ Ποκοπίκο τὸν κοροῖδεῖν.

— Θὰ σ' ἔσφιζα φουκαριὰ· ριζο ! Μὰ ἔχε χάρη ποῦσαι σιραβούλιακας ! Θὰ περάσω ἀπὸ Δευτέρα. Θέλω ὅταν σὲ σφάζω νὰ γλέπεις. Γιὰ νὰ παίρνεις τὰ... κόλλα μου !

Ὁ τρελλὸς γορλάνθρωπος μένει ἐκεῖ. Ὅμως ὅσο ὁ Μποχάρ δὲν βλέπει, δὲν τὸν χτυπᾷ. Σέβεται τὴν ἀδυναμίᾳ του.

Ὁ Τερατάνθρωπος στριφογυρίζει ἀκόμα κάμποσες φορές. Τρίβει τὰ δακρυσμένα καὶ κατκόκκινα μάτια του. Ἀρχίζει κάπως νὰ διακρίνῃ.

Ἀμέσως ξεκινᾷ. Τρέχει σὰ δαιμονισμένος. Τὸ τρομερὸ οὐρλιαχτὸ του συνταράζει γῆ κι' οὐρανὸ !...

Ὅσο ξεμακραίνει, τόσο ἀκούγεται καί πῶς ἀδύναμο... Τέλος σβῖνει σάν ἀντίλαλος στὸ βάθος τοῦ ἀπέραντου ὁρίζοντα...

Ο ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΣ

ΠΙΑΤΕΡΑΣ·

Ὁ Θρυλικὸς Ἕλληνας γίγαντας κυττάζει μ' εὐγνωμοσύνη τὸν Μάξ Ἀρλαν :

— Σ' εὐχαριστῶ ! Μοῦσωσης τὴ ζωὴ ! Ποτέ δὲν θὰ τὸ ξεχάσω !

Ὁ πανώριος Ἀμερικανὸς δὲν βγάζει λέξη.

‘Ο Ποκοπίκο κάνει μιὰ μεγαλόπρεπη κίνηση. Προτείνει στον Μπέμπυ τὴ ράχη τῆς παλάμης του.

Προχωρεῖ κατὰ τὴ δύση. Στὰ χέρια του σηκώνει πάντα τὸ γιγαντώσωμο μελιψὸ παλικάρι. Εἶναι ἀφάνταστα δυνατὸς ἄντρας !

‘Ο ἄμοιρος Γκαουρ δὲν μπορεῖ νὰ περπατήσει καθόλου.

‘Ο Ποκοπίκο ἀκολουθεῖ σιωπηλός. Σὲ μιὰ στιγμή ἀναστενάζει :

— Φίνα τὴ βολεύεις, Γκαουράκο ! ‘Εμεῖς ξεποδαριάζομαστε, κι’ ἐλόγου σου μοῦ ξηγιέσαι . . . καβάλλα !

Τέλος φτάνουν κάποτε στὴ σπηλιὰ τοῦ ‘Αρχοντα τῆς Ζούγκλας.

‘Ο Μάξ φέρνει μέσα τὸ ἀβάσταχτο φορτίο του. ‘Αφήνει τὸ Γκαουρ κάτω.

‘Ο ἄμοιρος ἔχει ἀφάνταστα κουραστεῖ. Παίρνει βαθιὲς καὶ γογγύρες ἀνάσες.

Χαιρετᾷ ἐδὼν βιαστικά. Γυρίζει νὰ φύγει.

‘Η Ταταμποῦ τὸν ξεβγάζει ὡς τ’ ἀνοιγμὰ τῆς σπηλιᾶς :

— Σ’ εὐχαριστῶ Μάξ !.. Εἶσαι ἓνα ὑπέροχο κι’ εὐγενικὸ παλικάρι !.. Φτάνει νὰ μὴν ἔχεις πεῖ κονιάκ !

‘Ο πανώριος ‘Αμερικανὸς γνωρίζει. Τὴν κυττάζει πονεμένα. Τὰ μάτια του βουρζώνουν. Ψιθυρίζει :

— Συγώρησέ με, Ταταμποῦ !.. Δὲν εἶναι μονάχα τὸ κονιάκ ποὺ μὲ μεθάει !..

Φεύγει βιαστικός. Σὰν νὰ τὸν

κυνηγᾶνε !

· · · · ·
‘Ο Ταρζάν κι’ ἡ Τζέιν βρίσκονται, ὅπως ξέρουμε, στὰ στρωσίδια τοῖς. Σὲ κακὰ χάλια.

Τώρα, πλάϊ στὸν “Αρχοντα τῆς Ζούγκλας, ἔχει ξαπλώσει κι’ ὁ Γκαούρ. Βογγάει κι’ αὐτὸς ἀπ’ τοὺς πόνους.

‘Ο διαβολεμένος νάνος χοροῖδεύει :

— “Ε, λεβέντες ! Νοσοκομεῖο τὸ κάνατ’ ἐδῶ ;

‘Η πανώρια ‘Ελληνίδα Κόρη, τοὺς λέει τὰ καθέκαστα. Μονάχα γιὰ τὸ φέριμο τοῦ μεθυσμένου ‘Αμερικανοῦ δὲν μιλάει καθόλου. Αὐτὴ τὴν περιπέτεια κι’ ἡ ἴδια θέλει νὰ τὴν ξεχάσει.

‘Η Χουχού περιποιέται τὴν πληγὴ στὸ πόδι τοῦ μελαφροῦ γίγαντα.

‘Ο Ποκοπίκο γυρίζει στὸν Ταρζάν :

— Τὸ λοιπόν, μπαρμπα-Μεγαλειώτατε, ὁ γιόγκας σου ἀποδείχτηκε . . . τσίρτης ! Πολὺ τὸν γουστάρω, ἀδερφέ μου ! . . Δὲν εἶναι πλέον χοροῖδάκι, ὥσπερ ξέραμε ! Ἀντιλαβαίνεσαι ;

Τὸ ἴδιο κι’ ὁ Γκαούρ κι’ ἡ Ταταμπού ! Λένε τὰ καλύτερα λόγια γιὰ τὸν Μπέιμπυ.

Τὸ καλόκαρδο αὐτὸ παληκάρι φέρθηκε σὰν ἥρωας !

‘Ο “Αρχοντας τῆς Ζούγκλας

κυττάζει μὲ θαυμασμὸ τὸ γυιὸ του :

— Μπράβο Μπέιμπυ ! Εἶμαι περήφανος γιὰ σένα !

‘Ο νάνος διαμαρτύρεται :

— Τὶ Μπέιμπυ καὶ ξεμπέιμπυ ! Ντροπὴ νὰ τὸ λέτε ἔτσι τὸ παιδί !

‘Η μελιστάλακτη Χουχού ἐπεμβαίνει :

— Καλὲ τί λές, καλέ ! ‘Εμένα μ’ ἀρέσει. Εἶναι ὄνομα πολὺ . . γλυκῶδες ! Μὲ συγχωρεῖτε κι’ ὅλας !

‘Ο Ποκοπίκο δὲγ τῆς δίνει σημασία. Γυρίζει στὸ γυιὸ τοῦ Ταρζάν :

— Τὸ λοιπόν πιτσιρίκο, ἄκου ν’ ἀκούσεις ; Ἀπᾶξ τὸ ὅποιο καὶ πολὺ σὲ γουστάρω, ἀδερφέ μου, θὰ σέ . . βαφτίσω τοῦ λόγου μου. Δέον τὸ λοιπὸν νὰ μὲ σέβεις ἀγρίως ! Σοῦχω ἓνα ὀνοματάκι θᾶγμα. Νὰ γλύφεις τὰ δάχτυλά σου ! . .

‘Η Χουχού εἶναι περίεργη :

— Καλὲ καὶ πῶς θὰ τὸ βγάλεις τὸ παιδί ;

‘Ο νάνος ἀποκρίνεται σοβαρὰ :

— Μοῦργο !

‘Ο Μπέιμπυ θυμώνει, Ἀπᾶξ τὸν Ποκοπίκο ἀπ’ τὸ λαιμό. Κάνει νὰ τὸν πετάξει ἔξω.

‘Ο «Δυσθεόρατος “Αντρακλας” τοῦ ἐξηγεῖ :

— "Οχι, βρε κουτί! Άστειά τοπα για τη Χουχού. Για σένα έχω άλλο όνομα. Ένδοξο! Τρομερό!

Ο γυιός του Ταρζάν τον αφήνει:

— Δηλαδή:

Ο νάνος παίρνει ύφος. Τό λέει:

— Κραγιαμπού!

"Ολοι ξιφνιάζονται. Κυττάζουν με θαυμασμό τον Ποκοπίκο. Έπαναλαμβάνουν σάν ήχώ:

— Κραγιαμπού!...

Ο Άρχοντας της Ζούγκλας ψιθυρίζει:

— Ωραίο όνομα! Τό καλύτερο που μπορούσα να φανταστώ! Μπράβο Ποκοπίκο!..

Άμέσως γυρίζει στο γυιό του. Κάνει πρώτος την άρχή. Του

λέει:

— "Έλα Κραγιαμπού! Έλα να με φιλήσεις!

Ο διάδοχος της Ζούγκλας σκύβει. Φιλάει τον πατέρα του. Ξανασηκώνεται.

Τώρα είναι ή σειρά του νάνου. Αυτός του προτείνει τη ράχη της παλάμης του:

— Έλα, Κραγιαμπού, παιδί μου! Φίλησε το χέρι του... νονού σου!

Ο Μπέμπι ξεκαρδίζεται στα γέλια. Τον πιάνει βήχας. Κοντεύει να πνιγεί!..

Η Χουχού τρομάζει. Τον χτυπάει στην πλάτη. Του δείχνει τον Ποκοπίκο. Του φωνάζει, όπως οι μαννάδες στα μικρά παιδιά!...

— Ο νουνός! Ο νουνός!...

ΤΕΛΟΣ

ΠΡΟΣΟΧΗ: Από την άλλη Τρίτη κι' από το τεύχος «ΓΚΑΟΥΡ—ΤΑΡΖΑΝ» αριθ. 16, αρχίζει μια σειρά από πρωτοφανείς και συναρπαστικές αυτοτελείς περιπέτειες:

Ένας κακοϋργος, ό φοβερός και τρομερός Μπάζαλ, ξεκινάει απ' την Άμερική μαζί με τη σατανική φίλη του Ραζίνα κι' άλλους εκατό άπαισίους δολοφόνους και δραπετες κατέρχων.

Μ' ένα φορτηγό καράβι, γεμάτο όπλα φτάνουν στην Άφρική. Τ' όνειρο του άπαισίου Μπάζαλ είναι να σκοτώσει τον Ταρζάν και τον Γκασούρ. Να γίνει αυτός βασιλιάς και κύριος της άπέραντης Ζούγκλας και των θησαυρών της.

Από το 16^ο τεύχος «ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ ΤΗΣ ΣΤΡΙΓΓΛΑΣ» παρακολουθείστε όλοι τον «ΓΚΑΟΥΡ—ΤΑΡΖΑΝ» θά σάς παρουσιάσει μεγάλες εκπλήξεις.

Η ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΜΑΣ

‘Αγαπητοί μου φίλοι κι’ έχθροί :

Με μεγάλη χαρά διαπιστώνω πώς τὸ ἐνδιαφέρον σας γιὰ τὰ δυὸ Περιοδικὰ μας «ΓΚΑΟΥΡ-ΤΑΡΖΑΝ» καὶ «ΠΟΚΟΠΙΚΟ» μένει ἀκλόνητο.

Αὐτὸ μοῦ δίνει, ὅχι μόνο τὸ κουράγιο, μὰ καὶ τὰ μέσα νὰ συνεχίσω τὴν ἐκδόσή τους.

Με τὴν ἴδια χαρὰ σὰς πληροφωρῶ πὺς σύντομα θ’ ἀρχίσω νὰ κυκλοφορῶ σειρὰ ἀπὸ 101 ἐβδομαδιαῖα τεύχη Παραμυθιῶν.

Ὅπως ὅλοι ξέρετε, εἶμαι ὁ μοναδικὸς ἴσως Ἑλλήν στυγγραφεὺς, ποὺ ἔχω γράψει καὶ προσφέρει στὸ κοινόν, πρωτότυπα Ἑλληνικὰ παραμύθια.

Ἡ ἐργασία μου αὐτὴ εἶναι γνωστὴ ἀπὸ τίς Ἑκδόσεις Ν. Ἀλκιωτῆ, τοῦ Ἑκδοτικοῦ Καταστήματος «Ἀγκυρα» κλπ.

Τὰ περισσότερα, δυστυχῶς, Παραμύθια ἀπ’ ὅσα κυκλοφοροῦν στὴν Ἑλλάδα, καὶ σὲ λαϊκὲς καὶ σὲ ἐκδόσεις πολυτελείας, εἶναι μεταφράσεις, διασκευές, ἢ ἀναμασσήματα ξένων καὶ χυλιοδιαβασμένων ἐκδόσεων.

Τὰ παιδιὰ δὲν βρίσκουν οὔτε ἐνδιαφέρον, οὔτε τὴν ἑλληνικὴ ἀτμόσφαιρα σ’ αὐτά.

Ἡ σειρὰ ἀπὸ τὰ 101 τεύχη ποὺ θὰ κυκλοφορήσω τώρα, εἶμαι βέβαιος πὺς θὰ ἐνθουσιά-

Σας ὑμῖν
ὁ Κος Νίκος

σει μικροὺς καὶ μεγάλους ἀναγνώστες.

Ὁ θρυλικὸς καὶ κοσμογάνητος κομφερασιὲ καὶ ἑξαιρετικὸς καλλιτέχνης Γεώργιος Οἰκονομίδης, προσωπικὸς μου φίλος, μὰς κάνει μιὰ μεγάλη τιμὴ : Ἀπὸ τὸ Ραδιοφωνικὸ Σταθμὸ τῶν Ἑνόπλων Δυνάμεων, διαφημίζει τὸν «ΓΚΑΟΥΡ-ΤΑΡΖΑΝ» καὶ τὸν «ΠΟΚΟΠΙΚΟ» κάθε Τρίτη, Παρασκευὴ καὶ Κυριακὴ, στίς 2 —2 1/2 μετὰ τὸ μεσημέρι.

Ὁ ἐξαιρετικὸς αὐτὸς καλλιτέχνης, ποὺ ἡ φήμη του ἔχει ἀπλωθεῖ ὅπου ὑπάρχει Ἑλληνισμός, διαφημίζει τὶς ἐκδόσεις μας ἐντελῶς δωρεάν. Ἀπὸ ἀγάπη καὶ μόνο στὴν ἐλληνικὴ καὶ πατριωτικὴ μου προσπάθεια.

Ὅσοι θέλετε νὰ τὸν ἀκούσετε ἀφίνετε ἀνοιχτὰ τὰ ραδιόφωνα σας κάθε Τρίτη, Παρασκευὴ καὶ Κυριακὴ ἀπὸ 2-2,30 μ. μ.

Ἐπίσης : Ὁ ἐξαιρετικὸς καλλιτέχνης ζωγράφος κ. Μέντης Μποστατζόγλου, ἐπὶ κεφαλῆς συνεργείου κ' ἄλλων καλλιτεχνῶν, ἐργάζεται πυρετωδῶς τὶς ἡμέρες αὐτές.

Ἐτοιμάζει τὶς μακέττες γιὰ μιὰ σειρά ἀπὸ πολύσπαστες φιγούρες ὅλων τῶν ἡρώων μας. Κάτι παρόμοιο μὲ τὶς γνωστὲς φιγούρες Καραγκιόζη.

Ἔτσι τὰ παιδιὰ θὰμποροῦν τώρα νὰ παίξουν «Ποκοπίκο». Ἀντὶ τοῦ πατρόπαράδοτου Καραγκιόζη.

Περισσότερες λεπτομέρειες θὰ σᾶς γράψω σὲ ἄλλο τεῦχος.

Καὶ τώρα ὀνόματα :

Ἀργυροῦλα Γαλαντῆ, Θ. Πανώριος, Μ. Σαλιβέρου, Ἀντ. Γαλαντῆς, Ε. Γαρίδης, Νίκη Γαρίδου, Κ. Βογιατζῆς, Π. Βογιατζῆς, Η. Συμελίδης, Θ. Καραβᾶς, Α. Θεοδορίδης, Α. Τσαλίπης, Γ. Μπανάσης, Ν. Κατσούλης, Ι. Καρπουζῆς, Ν. Τριανταφύλλου, Β. Τσιριγώτης, Β. Γαρόνης, Α. Τερζῆς, Μ. Κλάπας, Ν. Ἀποστολόπουλος, Α. Φαληρέας, Κ. Γκούμας, Κ. Ἀριτξῆς, Α. Στρογγύλης, Τ. Μαρούλης,

Γ. Παπαδόπουλος, Π. Μιμίδης, Α. Μιμίδης, Ε. Ἀριτξῆς, Δ. Κερουμύτης, Ι. Τσεομετζῆς, Ἡρακλῆς, Χ. Κωνσταντόπουλος, Ν. Θάνος, Ε. Λυπητάκης, Π. Χλεμπογιάννης, Δ. Ἰ. Νουπιώτης, Ν. Κορόλογος, Κ. Κορόλογος, Ε. Λάσκαρης, Ν. Κανέλης, Ἰ. Κολιάτσος, Σ. Κοτόπουλος, Ι. Χαλκιάς, Φ. Καραμητσόπουλος, Γ. Χαρίστος, Α. Πελιοτζίγλου, Ι. Γρατσίας, Α. Θεοδορίδης, Γ. Χαλιβατζῆς, Σ. Θεοδώρου, Ε. Ξενοφωντίδης, Μ. Μιχαήλ, Κ. Μυλωνᾶς, Π. Δρακάτος, Μ. Φρατζεσκάνης, Α. Ζαμπέλης, Κ. Φώτογλου, Ν. Ἀρτίπογλου, Ι. Αρακάτος, Κ. Μεθενίτης, Ι. Κούλουρης, Ζωὴ Μυλωνᾶ, Αἰμιλία Μπουκαβάλα, Αἰσα Βορωτή, Αἰμητηρα Μεγαλοπούλου, Μ. Ράλλης, Βασιλικὴ Γκούμα, Ἀλεξάνδρα Σιδερά, Π. Γραμματικόπουλος, Ρένα Πετρίδου, Ἀλεξάνδρα Κυριακάτου, Ν. Μήλας, Δ. Ἀποστολόπουλος, Σ. Φορτοτήρας, Α. Ἀνέστης, Θ. Ἀγιομαρινιώτης, Π. Παπαδημητρίου, Π. Γουρνᾶς, Π. Ἀποστολόπουλος, Τ. Φαληρέας, Μ. Λυπητάκης, Ν. Ἀποστολόπουλος, Μ. Κλάπας, Χ. Μυτιληνάκης, Π. Τριαντάφυλλος, Ι. Θεοδωράκος, Γ. Φαληρέας, Η. Λυπητάκης, Α. Δ. Χατζηπαναγιώτης, Ν. Σπανούδης, Δ. Κόρμαλης, Α. Μουσουλμάνος, Σ. Σπανούδης, Μ. Ἀντωνίου, Σ. Σβῦρος, Α. Ἀποστολόπουλος, Α. Τσακίρης, Ἰω. Τσίτουρας.

Σᾶς εὐχαριστῶ γιὰ τὴν ἀγάπη καὶ τὸ ἐνδιαφέρον.

Ὁ κ. ΝΙΚΟΣ

ΝΙΚΟΥ Β. ΡΟΥΤΣΟΥ

Ο ΠΥΡΓΟΣ ΜΕ ΤΑ ΤΕΡΑΤΑ

ΠΡΩΤΟΤΥΠΗ
ΦΑΝΤΑΣΙΑ
ΓΙΑ ΠΑΙΔΙΑ

Μάννα και Κόρη άνοίγουν τὰ μάτια τους. Χαμογελάνε γλυκά. Στά πρόσωπά τους άνθίζουν άλικες παταροϋνες. Νοιώθουν τίς φλέβες τους νά πλημμυρίζουν από καινούργιο αίμα. Γερό Ζωντανό! "Ένα αίμα που στους άφρονες της ζωτάνιας του πνίγει τὸ μαύρο νικημένο θάνατο!...

Περνάνε λίγες στιγμές ακόμα.

Πατέρας. Μάννα Κόρη. άγκαλιάζονται σφιχτά. Σάν νά-χουν σμίξει σ' ένα κορμί! Σέ μιὰ καρδιά! Σέ μιὰ ψυχή!

Κι' οί τρεῖς μαζί δοξάζουν τώρα τήν παντοδυναμία του Θεού. Γιορτάζουν τήν άνάσταση του Χριστού, ποῦφερε και τή δική τους άνάσταση!

Ο Άρσένης παρακοιιιδεί δακρυσμένος τήν ύπέροχη σκηνή. "Όπως κανένas άπ' αὐτούς δέν μπορεί νά τόν δει. Νά τόν νοιώσει.

Η ψυχή και ή καρδιά του μετανοιωμένου Παιδιου, πλημμυρίζουν τώρα από ένα γλυκό

συναίσθημα. Έκεῖνο που νοιώθει κανεις ύστερ' από κάθε καλή πράξη που κάνει. "Η για κάθε βοήθεια και χαρά που προσφέρει στους όμοίους του.

Τὸ φτωχικό πονεμένο Καλύβι, έχει μεταμορφωθεί τώρα σέ Παλατάκι Χαράς!

Ο Άρσένης ετοιμάζεται νά ξανανέβει στη σκεπή Κοντά στὸν Χρυσaeτὸ που τὸν προσμένει.

"Όπως πρὶν σκαρφαλώσει στὴν καπνοδόχο, άόρατος καθώς είναι, φωνάζει;

— "Άκουσέ με έσύ καλή μου Κοπέλλα. Έσύ με τὰ γλυκά μεγάλα μάτια! Μὲ τίς χρυσές σγουρές μπούκλες!... "Όταν μεγαλώσω, θά ρθῶ νά' σέ' ζητήσω άπ' τούς γονιους σου. Θά σε πάρω γυναίκα μου!... "Όσο κι' αν άργήσω, περιμένέ με!...

Άμέσως περνάει άπ' τή καπνοδόχο. Βρίσκεται ψηλά στη χορταριασμένη σκεπή. Κοντά στὸν παρ'άξενό Αητό του!

ΣΤΑ ΜΠΟΥΝΤΡΟΥΜΙΑ ΤΟΥ ΜΑΥΡΟΥ ΠΥΡΙΟΥ

‘Ο ‘Αρσένης είναι χαρούμενος τώρα. Παρακαλάει τὸ φτερωτὸ φίλο του :

— ‘Ελα, χρυσέ μου ‘Αητέ !.. Γύρισέ με πιά στὸ φτωχικὸ καλινβάκι τῆς καλῆς μου Γιαγιάς. Θέλω νὰ πέσω στὰ πόδια τῆς. Νὰ με συγχωρέσει γιὰ ὅ,τι κακὸ τῆς ἔκανα.. Θὰ μείνω κοντὰ τῆς ἀπὸ ‘δῶ και πέρα. Θὰ τὴν ξεκουράσω. Θὰ τῆς γλυκάνω τὶς στερνὲς μέρες τῆς βασανισμένης τῆς ζωῆς !..

‘Ο ‘Αητὸς μουρμουρίζει :

— Εἶχα σκοπὸ νὰ σὲ γνωρίσω σὲ πολλὰ φτωγὰ καλὺβια. Σ’ ἀμέτρητα πλοῦσια παλάτια. Γιὰ νὰ δεῖς μὲ τὰ μάτια σου... Νὰ νοιώσεις μὲ τὴν καρδιά σου τὸν ἀνθρώπινο πόνο. Τὴ δυστυχία... ‘Ομως ἐὼς ἄλλαξες γρήγορα. Εἰσαι τώρα ἓνα καλὸ, φρόνιμο, πονετικὸ παιδί... Γι’ αὐτὸ δὲν θὰ σὲ κουράσω ἄλλο.

»Πρὶν ὅμως μὲ τὰ φτερά μου σὲ ἔναφέρω στὸ καλινβάκι τῆς Γιαγιάς σου, πρέπει νὰ πάμε καὶ κάπου ἄλλου ἀκόμα... Ἐκεῖ πού δυὸ ἄλλες πολυβασανισμένες καρδιὲς λωιδώνουν καὶ σαλπίζουν. Χαρίξ καμμιὰ ἐλπίδα σωτηρίας !

‘Ο ‘Αρσένης—ἀδράτος καθὼς εἶναι ἀκόμα—πηδάει στη ράχη τοῦ Χρυσαιτοῦ. Πιάνεται γερὰ :

— Εἶμαι ἑτοιμὸς ! Μποροῦμε νὰ πετάξουμε !..

Τὰ μεγάλα φτερά τοῦ πουλιοῦ ἀνοίγουν πάλι. Τὸ παιδί νοιώθει σὲ λίγο πὼς βρίσκονται ψηλά στὰ σύννεφα. Τὸ γεγάρρι τῆς ‘Αναστάσιμης Νύχτας, γαί-νεμα πρὸ μεγάλο τῆρα.

Πετᾶνε !.. Πετᾶνε !.. Πετᾶνε !
Σὲ μιὰ στιγμή ὁ Χρυσαιτὸς χαμηλώνει ἀποτομα. Καὶ νά : Γρήγορα τὰ πόδια του πατάνε στὴν πανύψηλη σκεπὴ τεράστιου μαύρου Πύργου.

‘Ο ‘Αρσένης ρωτᾷ περὶεργος :

Τ’ εἶν’ ἐδῶ ;

— ‘Ο στοιχειωμένος μαύρος Πύργος τοῦ ‘Αρχοντα Ροδόλφου. Εἶναι ὁ πρὸ κακός, ἄπονος καὶ σκληρόκαρδος ἄνθρωπος τοῦ Κόσμου ! Στοιχεῖα καὶ φαντάσματα στήνουν τὶς νύχτες χορὸ, στὰ ἐπόγεια μπουντρούμια τοῦ Πύργου του... Ἐνῶ πάνω, στὰ πλοῦσια καὶ λαμπροφωτισμένα σαλόνια, ὁ ἀπαίσιος ‘Αρχοντας γλεντοκοπάει μεθύσιμένος. ‘Ανάμεσα ο’ ἀμέτρητες ὁμορφες καὶ δυστυχιοῦνες σκλάβες ! ‘Η κακὰ ψυχὴ του νοιώθει τὴ χαρὰ μονάχα στὸ ἐγκλημα. Στὸ αἷμα ! ‘Αμέτρητες συφορὲς ἔχει σκορπίσει στὸν Κόσμο ὁ χρυσοστολισμένος αὐτὸς κακοῦργος..

»‘Ομως ἔχει πλοῦτη καὶ ἀράγ-ταστη δύναμη ! Πολλοὶ βασιλιάδες κάναν πόλεμο μαζί του... Κανένας δὲν μπόρεσε νὰ τὸν νικήσει. Νὰ τὸν τιμωρήσει ὅπως θὰ τοῦ ἄξιζε..

»‘Ο ἀρχοντας Ροδόλφος δὲν εἶναι μόνο κακός. Εἶναι καὶ ἐξυπνος. Ἐξυπνος σὰν τὸ διάβολο ! Ξέρει νὰ φυλάγεται ἀπὸ κάθε κίνδυνο. Νὰ ἐξοντώνει κάθε ἐχθρὸ καὶ φίλο πού θὰ ζητοῦσε νὰ σταθεῖ ἐμπόδιο στὰ ἐγκληματικά του σχέδια...

‘Ο Χρυσαιτὸς σιαματᾷ τώρα. Γυρίζει δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ τὸ περήφανο κεφάλι του. Προσέχει καθὲ θόρυβο πού φτάνει στ’ αὐτιά του.

Ὁ Ἀρσένης ἀναστενάξει :

— Καλὸ μου Ποιῶν! Ἐὐὸ πού ἔχεις τόση μεγάλη δύναμη! Τόσο σφόδρὸ νοῦ!... Ἐὐὸ πού ἀγαπᾷς τὸ καλὸ καὶ τὸ δίκιο, καὶ μάχεσαι τὸ κακὸ καὶ τ' ἀδικο... Γιατὶ δὲν ἀρπάζεις μὲ τὰ νύχια σου τὸν κακοῦργο Ἀρχοντα; Γιατὶ μὲ τὸ γαμπρὸ ράμφος σου δὲν τὸν κάνεις χίλια κομμάτια;

Ὁ Χρυσαστέος ἀποκρίνεται :

— Δίκιο ἔχεις, μικρὲ μου! Μὰ ἐγὼ δὲν ἔχω δικαίωμα ν' ἀνακατωθῶ στ' ἀνθρώπινα... Ὁ Χριστὸς π' ἀναστήθηκε πάλι σήμερα, μ' ἔστειλε νὰ θνῆσκω στοὺς Ἀνθρώπους τὴν Ἀγάπην καὶ τὴν Καλωσύνη Του... Δὲν ἔχω τὴν ἄδεια νὰ τιμωρήσω κανέναν... Αὐτὸ εἶναι δουλειὰ τοῦ Θεοῦ! Ἡ τοῦ ἀνθρώπου πού θὰ διαλέξει ὁ Θεὸς γιὰ νὰ ἐκτελέσει τὸ θέλημά Του.

Ὁ Ἀρσένης τὸν ἱκετεύει :

— Καλέ μου, Χρυσαστέ! Παρακάλεσε τὸ Θεοῦν νὰ διαλέξει ἐμένα, γιὰ νά...

Τὸ παράξενο Ποιῶν τὸν κατησυχάζει :

— Ἐννοία σου, κι' ὁ καλὸς Θεὸς ἐσένα διάλεξε γιὰ νὰ τιμωρήσεις τὸν κακοῦργο Ἀρχοντα. Μπορεῖ νὰ εἶσαι μικρὸς ἀκόμα. Μὰ ἡ δύναμη κι' ἡ θεία φώτιση πού θὰ σοῦ δώσει, θὰ σέ βοηθήσουν νὰ ἐκτελέσεις τὴ θέλησίν Του!... Εἰσαι, μὴ ξεχνᾷς, ἀόρατος. Μπορεῖς νὰ μπαίνεις ὅπου θέλεις. Χωρὶς νὰ σέ βλέπει κανένας...

Τὸ παιδί ρωτᾷ περίεργο :

— Καὶ γιατί ὁ Θεός, Χρυσαστέ μου, διάλεξε ἐμένα;

— Ὑπάρχει λόγος! Πρέπει ἀπ' τὸ δικό σου μονάχα χέρι

νὰ τιμωρηθεῖ ὁ κακοῦργος Ἀρχοντας;... Ἐγὼ γεύω τώρα. Θὰ πετόξω μακριά. Ἄν χρειαστεῖς, καμμιὰ φορὰ τὴ βοήθειά μου, φώναξε τρεῖς φορές: «Μποῦρ — Φίνος — Ντάγκ». Τὴν ἴδια στιγμή θὰ βρεθῶ κοντὰ σου!...

Τὸ παράξενο ποιῶν ἀνοίγει ἀμέσως τὶς φτερούγες του. Χάνεται ψηλά στὸν οὐρανό.

Ὁ Ἀρσένης μένει μόνος κι' ἐρημος στὴ σκεπὴ τοῦ ψηλοῦ Μαύρου Πύργου.

ΤΑ ΚΟΛΑΣΜΕΝΑ ΜΠΟΥΝΤΡΟΥΜΙΑ

Πάνω, ἀπ' τὰ πλούσια σαλόνια, ἀκούγεται τώρα τ' ἀκόλαστο γλεντοκόπημα τοῦ αἵματοδιψασμένου Ἀρχοντα.

Κάτω ἀπ' τὰ ὑπόγεια, οὐρλιαχτὰ Στοιχειῶν, δείχνουν ὅλη τὴ φρίκη τοῦ κολασμένου πανηγυριοῦ τους.

Τὸ παιδί ψιθυρίζει:

— Ἄς γίνῃ τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ.

Ἀμέσως, ἀόρατος καθὼς εἶναι, τρυπνῶνι στὴν πρώτη κατοδόγο πού βρίσκεται μπροστά του. Κατρακιλάει σ' ἓνα ἀτέλειωτο πνιγρὸ σκοτάδι. Φτάνει κάτω στὰ βαθεῖα μπουντρούμια τοῦ τρομεροῦ Πύργου.

Στέκει γιὰ λίγο ἀκίνητος. Ὡς πού νὰ συνηθίσουν τὰ μάτια του στὸ φῶς.

Θεέ μου! Τ' εἶν' αὐτὰ π' ἀντικρύζει;

Βρίσκεται σὲ μιὰ ἀπέραντη βρωμερὴ κι' ὑγρὴ αἰθουσα. Τὰ ντουβάρια της, ἀπ' τὸ μέσα μέρος, μοιάζουν μὲ χαλάσματα πυρκαϊᾶς.

Χιλιάδες, εκατομύρια πυγολαμπίδες σέρνονται άργά πάνω στο μαύρο ταβάνι τής αίθουσας. Τη φωτίζουν έκτυφλωτικά!

‘Απ’ τίς χαράμαδες τών τοίχων ξετροπώνουν τρομαγμένα μεγάλα ποντίκια, Σαῦρες. Κεφάλια φαρμακερών φιδιών.

Στίς τέσσερες γωνίες σωροί από ανθρώπινα κρανία και κόκαλα.

‘Απ’ τὸ ταβάνι κρέμονται μισολωμένα κορμιά απαγχονισμένων ανθρώπων.

Μύγες και σκουλήκια έχουν στήσει τοιμπούσι πάνω στίς σάπιες σάρκες τους.

Κάπου εκεί κι’ ένα τζάκι. Κάει μεγάλη φωτιά.

‘Ο ‘Αρσένης νοιώθει τρόπο και φρικτή στή στοιχειωμένη αὐτή κόλαση.

Στή μέση τής υπόγειας αίθουσας βρίσκεται χοντρός ξυλένιος πάγκος. Πάνω σ’ αὐτόν ένας νέος άνδρας. ‘Ως τριάντα δυό χρόνων.

Τὸ κορμί του σκελετωμένο. Γεμάτο παλιές και καινούργιες πληγές...

‘Ο άμορφος φαίνεται νά ύποφέρει πολύ. Βογγάει μ’ αφάνταστο πόνο. Μὲ σπαραγμό.

Γύρω άπ’ τὸν πάγκο, όκτώ φριχτά και τερατόμορφα Στοιχειά, έχουν στήσει τρελλό χορό. Τὸ τραγούδι τους μοιάζει μὲ λυσσασμένο οὐρλιαχτό.

Σὲ κάθε στροφή τοῦ χοροῦ τὰ όκτώ Στοιχειά σταματάνε γιά λίγο. Καθ’ ένα, μὲ τή σειρά του, βασανίζει φριχτά τ’ άμοιρο ὄψμα.

‘Αμέτρητα εργαλεία τοῦ Πόνου βρίσκονται σωριασμένα κάτω

άπ’ τὸν πάγκο τοῦ μαρτυρίου. Μὲ τήν αταυλένια τους δύναμη βοηθάνε τ’ άπονα χέρια τών άπαίσιαν Στοιχειών.

Και νά : “Ένα άπ’ τὰ Τέρατα, τὸ πιό μεγάλο κι’ άγριο άπ’ όλα, οὐρλιάζει τώρα στὸν δέμενο άνδρα :

— Σήμερα οί έμοιοί σου γιορτάζουν τήν ‘Ανάστασή τοῦ Χριστοῦ πού σταυρώθηκε στοῖ Γολγοθά !.· Κύτταξε λοιπὸν νά δεις τί βασανιστήρια θά κάναν’ έμεῖς στοῖ Χριστό, άν έλεπτε καιμιά φορὰ στὰ χέρια μας..

‘Αρχίζει άμέσως νά κάνει άβάσταχτα μαρτύρια στοῖ δυστυχισμένο ὄψμα.

‘Ο ‘Αρσένης, μὲ σφιγμένη τήν καρδιά, παρακολουθεῖ τὸ δράμα τοῦ άγνωστον άνθρώπου.

“Όμως άπ’ τήν πρώτη στιγμή πού τὸν αντίκρυσσε, έννοιωσε γι’ αὐτόν μιὰ παράξενη συμπάθεια. “Ένα άδικαιολόγητο ένδιαφέρον. ‘Αόρατος καθώς εἶναι, προχωρεῖ τώρα. Μ’ ένα πήδημα βρίσκεται πάνω στὸν πάγκο τοῦ μαρτυρίου. Σκύβει μὲ συμπόνια. Ψιθυρίζει στοῖ ὄψμα.

— Κάνε κουράγιο, καλέ μου άνδραπε ! ‘Ο Χριστός μ’ έστειλε νά σε βοηθήσω. Νά σε σώσω !.· Έχε πίστη στοῖ Θεό. Τὰ βάσανά σου θά τελειώσουν !

Τὸ πρόσωπο τοῦ άγνωστον φωτίζεται άπ’ τή γλυκειά λάμψη τής θείας έλπίδας. ‘Ο άόρατος «‘Αγγελος» πού τοῦ μίλησε μὲ τόση καλωσύνη, δέν μπορεί νά λείε ψέμματα... ‘Ο παντοδύναμος Θεός θάχει άποφασίσει νά τοῦ δώσει πιά τή λύτρωση. Τὸ γλυκὸ και πολυήριθμο θάνατο !

Τὰ Στοιχειὰ ἀρχίζουν πάλι τὸ δαιμονισμένο τους χορὸν.

Ὁ Ἀρσένης, κοντὰ ὅπως βρίσκειται τώρα, γυρίζει. Τὰ κυττάζει ἕνα-ἕνα προσεχτικά.

ΤΑ ΟΚΤΩ ΣΤΟΙΧΕΙΑ

Πρῶτο σφρνει τὸ χορὸν ἕνα ἀπαίσιο Τέρας. Τὸ πιὸ ἀποκρουστικὸν ἀπ' ὅλα

Ἔχει κορμὶ γαῖδουριοῦ. Κεφάλι γουρουνιοῦ. Χωρὶς μάτια. Χωρὶς αὐτιά Μονάχα μ' ἕνα τεράστιον ἀνοιχτὸ στόμα. Ἔτσι μο νὰ καταβροχθίσει τὰ πάντα.. Ἡ ὄψη του φοβερὴ καὶ ἀπαίσια.

Ἡ ἀνάσα του ἄλλοτε ψυχρὴ. Τόσο, πού σου παγώνει τὸ αἷμα. Ἄλλοτε πάλι καψτὴ, ζεματιστή. Τόσο, πού κάνει τὸ αἷμα σου νὰ κοχλάζει. Τὸ μυαλό σου νὰ θολώνει. Τὴν καρδιά σου νὰ πνίγεται...

Στὰ ἑννέα ἀπ' τὰ προστινὰ δόντια τοῦ πάνω σαγονιοῦ του εἶναι χαραγμένα γράμματα.

Μὰ ὁ Ἀρσένης δὲν ξέρει νὰ διαβάσει!

Πόσες φορές ἡ καλὴ του γιαγιά τὸν παρακαλοῦσε νὰ παρατήσῃ τὰ παιγνίδια. Νὰ ρθεῖ κοντά της. Νὰ τοῦ μάθει ἀνάγνωσιν... Ὅμως δὲν θέλησε ποτὲ νὰ τὴν ἀκούσει..

Μὲ τὴ μεγάλη της ἐπιμονή, κι' ὅστερ' ἀπὸ τόσα χρόνια, ἡ γρηὰ Μέλπω, ἕνα μπόρεσε νὰ καταφέρει. Νὰ τοῦ μάθει μονάχα τὰ γράμματα Ἰσία-Ἰσία νὰ ξέρει τ' ὄνομα τους. Χωρὶς νὰ μπορεῖ νὰ τὰ συνδέσει. Νὰ διαβάσει λέξεις. Νὰ βγάλει νόημα!

Ἀρχίζει λοιπὸν νὰ κυττάζει ἕνα-ἕνα τὰ ψηφιδά. Μὲ τὴ σειρά ποῦναι χαραγμένα πάνω στὰ ἑν-

νέα δόντια τοῦ τρομεροῦ Στοιχειοῦ.

Α—Χ—Α—Ρ—Ι—Σ—Τ—Ι—Α

Τὸ ἄμμορο παιδί ἄδικα πασχίζει νὰ βγάλει νόημα. Ἄδικα βασανίζει τὸ μυαλό του. Τίποτα δὲν καταφέρει.

Τέλος ψιθυρίζει :

— Κρίμα ! Δὲν θὰ μπορέσω ποτὲ νὰ διαβάσω τ' ὄνομα τοῦ Στοιχειοῦ. Καὶ ὅπως φαίνεται εἶναι τὸ πιὸ ἀπαίσιο κι' ἀποκρουστικὸν ἀπ' ὅλα

Δεύτερο στὸ χορὸν, ἔρχεται ἕνα ἄλλο φοβερό Τέρας.

Ἔχει κορμὶ μαύρου λιονταριοῦ. Κεφάλι λαγοῦ. Νύχια γαμψὰ καὶ μεγάλα. Σὰν ἀρπαχτικοῦ ὄρνιθου..

Στὰ ὀκτὼ προστινὰ δόντια του ἔχει κι' αὐτὸ χαραγμένα γράμματα.

Ὁ Ἀρσένης τὰ διαβάσει ἕνα-ἕνα μὲ τὴ σειρά :

Π—Ρ—Ο—Δ—Ο—Σ—Ι—Α

Μὰ καὶ πάλι δὲν μπορεῖ νὰ βγάλει νόημα.

Ὁ λυσσασμένος χορὸς τῶν Τεράτων συνεχίζεται γύρω στ' ἀλυσσοδεμένο θῦμα !

Τρίτο στὴ σειρά τοῦ χοροῦ εἶναι πιασμένο ἕνα παράξενο Στοιχειό.

Ἔχει κορμὶ τεράστιας ἀλεπούς. Κεφάλι φαρμακερῆς ὀχιάς. Πόδια μαλακὰ καὶ βελουδένια σὰν τῆς γάτας... Ἡ οὐρά του μεγάλῃ, φουντωτὴ ! Περιήφανα σηκωμένη κατὰ πάνω..

Στὸ στόμα του δυὸ μεγάλα σουβλερὰ καὶ φαρμακερὰ δόντια. Σὲ καθ' ἕνα ἀπ' αὐτὰ, εἶναι χαραγμένα ἀπὸ πέντε γράμματα.

Ο «ΓΚΑΟΥΡ—ΤΑΡΖΑΝ»

Εξετύπωσε και κυκλοφορεί

την «ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗ» του.

Είναι μια καλλιτεχνική σειρά από 14 εξαιρετικές εικόνες όλων των αγαπημένων σας ήρώων, σε πολύχρωμα πολυτελή χαρτόνια.

*Κατάλληλες για να στολίζουν οι Ομάδες τα Γραφεία τους.
Χρήσιμες για κάθε αναγνώστη μας.*

Το πιο δημοφιλές δώρο που μπορείτε να κάνετε σ' ένα παιδί
ΤΑ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ ΚΑΙ ΤΟ ΝΕΟ ΕΤΟΣ

Κάθε μεγάλος φάκελλος περιέχει τις εικόνες των :

ΓΚΑΟΥΡ—ΤΑΡΖΑΝ—ΤΑΤΑΜΠΟΥ — ΤΖΕ·Ι·Ν — ΜΑΞ ΑΡ-
ΛΑΝ—ΝΑΧΡΑ ΝΤΟΥ—ΓΙΑΧΑΜΠΑ—ΧΟΥΧΛΑΣ— ΜΠΕ·Ι·-
ΜΠΥ—ΝΓΑΜΠΟΥΧ—ΓΙΟΧΑΝΑΣ — ΚΟΝΤΕ ΤΖΟΥΤΖΟΥ·
ΚΟΥ—ΧΟΥΧΟΥΣ

Και του φοβερού και τρομερού **ΠΟΚΟΠΙΚΑΡΟΥ**

Τιμή φακέλλου Δραχ. **7 000**

ΓΙΑ ΟΣΟΥΣ ΕΧΟΥΝ ΤΑΥΤΟΤΗΤΑ

Δραχ. μόνον **4 000** (στο κόστος).

Οι φάκελλοι της «ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗΣ» *Πωλούνται*

Στο Τυπογραφείο ΚΑ·Ι·ΤΑΤΖΗ, 'Αναξαγόρα 20

Στο Γραφείο του κ. ΡΟΥΤΣΟΥ, 'Αγ. Μελετίου 93β

"Όσοι ενδιαφέρονται πρέπει να σπεύσουν ν' αποκτήσουν την «ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗ» τους. Λόγω της έλλειψης και ακρίβειας του χαρτιού, έχουν έκτυπωθεί μόνον 1000 σειρές από 14 εικόνες ή κάθε μία.

"Όσοι θέλουν μπορούν να μας στείλουν το αντίτιμον (έαν δεν έχουν ταυτότητα δρχ. 7.000, εάν έχουν δρχ. 4.000) και δρχ. 1.000 για ταχυδρομικά έξοδα. Θα τις λάβουν άμέως.

ΤΗΝ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ

Διαβάστε τὴν 6^η Τευχάρα τοῦ
“ΠΟΚΟΠΙΚΟ”

ΜΕ ΤΟΝ ΤΙΤΛΟ :

ΓΟΗΣ ΦΙΔΙΩΝ & ΓΥΝΑΙΚΩΝ

“Ὅποιος κρητηθεῖ καὶ δὲν γελάσει νὰ μᾶς
γράψει ἀμέσως. Ὅτ τοῦ στείλουμε μιὰ
«ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗ» ἐντελῶς δωρεάν.

(ΣΗΜ. — Ὁ κ. Νίκος Ροῦτσος πιστεύει πὼς τὰ
παιδιά ποὺ διαβάζουν τὰ Περιοδικά του δὲν λένε
ποτὲ ψέμματα. Γι’ αὐτό, ὅποιο παιδί τοῦ γράψει
πὼς δὲν γέλασε, θὰ τὸ πιστέψει, χωρὶς συζήτηση.

« ΓΚΑΟΥΡ — ΤΑΡΖΑΝ »

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟ ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ΠΑΤΡΙΩΤΙΚΗΣ ΠΝΟΗΣ

Ἀριθμ. τεύχους 15

Τιμὴ τεύχους Δρχ. 2.000

ΑΘΗΝΑΙ 22 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ 1952

ΕΠΙΤΙΜΟΙ ΙΔΙΟΚΤΗΤΕΣ :

ΟΛΑ ΤΑ ΕΛΛΗΝΟΠΟΥΛΑ

ΥΠΕΥΘΥΝΟΙ ΚΑΤΑ ΤΟ ΝΟΜΟ :

Γιὰ τὴν σύνταξη καὶ ἐκδόση : **ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ**

Ὁδὸς Ἁγίου Μελετίου 93.

Γιὰ τὴν ἐκτύπωση: **ΛΕΩΝ Α. ΚΑΪΤΑΤΖΗΣ**, Ἀναξαγόρα 20

Προσωρινὰ Γραφεῖα :

Τυπογραφεῖο ΚΑΪΤΑΤΖΗ — Ἀναξαγόρα 20 — ΑΘΗΝΑΙ
(Πίσω ἀπ’ τὴ Δημαρχία)

ΣΥΝΔΡΟΜΕΣ: Γιὰ ἕνα χρόνο δρχ. 130.000.

Γιὰ τὸ Ἐξωτερικὸ Δολλάρια 12.

Γιὰ ὅσους ἀνήκουν σὲ Ὅμάδες Γκαουρικῶν
ἢ Ταρζανικῶν, δρχ 84.500, ἢ Δολλάρια 8.

Ο ΑΡΧΟΝΤΑΣ ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ ΤΑΡΖΑΝ

ΤΙΜΗ ΔΡΧ. 2.000